

கலோநிலை

து

4431

கலையாக்கங் கருதிய

மும்மாத வெளியிடப் பதிக தமிழ்ச் சினம்
இல. 1-57 கும்பகும்பு
கோழியூ

கலை 2

சுபானு

சித்திவர

கதிர் 1

யாழ்ப்பாணம்

APRIL, 1943

“தொன்மை ஸ்ரவேல்”

கலாநிதி

பத்திராசிரியர் குழு

ஸ்ரீ ச. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L., F. R. E. S., M. S. C.

The Rev. Father S. ஞானப்பிரகாசர், O. M. I.

பண்டிதர் ஸ்ரீ சி. கணபதிப்பிள்ளை

ஸ்ரீ வே. நாகலிங்கம், Proctor, S. C.

ஸ்ரீ வை. இராமசுவாமி சுர்மா, வியாகாண மஹாபாத்தியாயர்

ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஜயர்

மனோஜர்

ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஜயர், சன்னதம், (சிலோன்)

“கலா நிதி”க் காசிய கட்டுரைகள், புத்தகம், பத்திரிகை முதலினால் வம், சந்தாப்பணம், விளம்பரம் என்பவை பற்றிய கடிதங்களும், ஆசிய எல்லாம் மனோஜரும், பத்திராசிரியருமாகிய தி. சதாசிவ ஜயருக்கே அனுப்பிவைத்தல் வேண்டும்.

அறிவித்தல்:

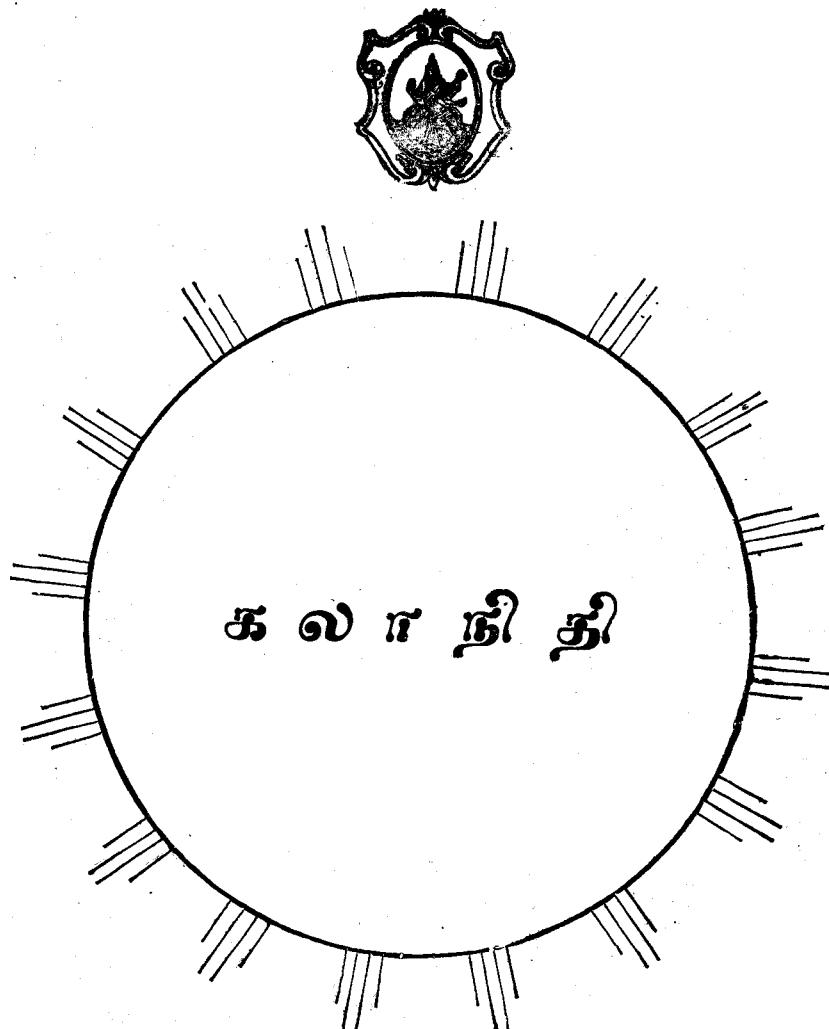
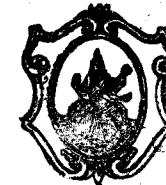
எவர் ஒன்றாரையேனும், எத்தழுவின்றையேனும், எம்மத்தை வரையேனும், அரசினரையேனும் பற்றி இகழ்ச்சிக் குறிப்புக் கொன்ற எழுதப்படும் எந்த உரையும் கலாநிதியில் இடம்பெறுது.

வருட சந்தா 2 ரூபா.

தனிப்பிரதி 50 சதம்.

முங்கிய கவனிப்பு :

சந்தானேயர்கள், பழைய விலாசம் மாறியிருந்தால், தங்கள் இப்போதைய விலாசத்தை உடனே எமக்கு ஏழுதி அறிவிப்பா மாக.

யாழ்ப்பாணம்

ஆரிய தீராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தினின்றும்
கலையாக்கங் கருதி வெளிவரும்

மும்மாத வெளியீடு

கலை 2

கதிர் 1

சித்திரை 1943

S. S. சண்முகநாதன் & சனஸ் யாழிப்பாணம்

“கலாந்தி யேங் கவின்பெற் ரெழி இ
வானே ருண்ணாக் கலையுடன் புணருப்
தேயா தென்றும் விறைவு தலைக்கொண்டு
கறைவிர வாது தட்டமரு வாது
தமிழகங் தன்னி லிகழ்விலா திலங்கி
ஆங்குச்
செறிதரூஞ் மக்கட் கறிவு முதிர
உரையாம் அழுதக் கதிரோவி பரப்பித்
தயாங்கி யாம்இறை தண்ணரு எதனால்
என்று நின்று நிலவி
வாழிபல் ஹழி வாழிய இனிதே.”

—வித்துவான், சி. கணேசன் ஜயர்.

“ஏறுபல கலைநிரப்பி யிருமைநல மருளி
எழுமைக்கு மகலாத இருந்துணையா யிருக்கும்
தேறுகலைப் பெருமாட்டி யிருளோட்டு திருத்தாள்
சிந்தைமொழி மெய்களினால் வந்தனைகள் செய்வாம்,

“சுரெட்டுக் கலைமுற்றி யிறங்குமதி நாண
எண்ணெட்டுக் கலைபரப்பி யேறியெங்கும் பரவிக்
காருற்ற விருளாகற்றிக் “கலாந்தி”யாங் குழவி
கண்ணுமுயிர்க் கவசமுமாய்க் கலங்குசிறந் திடவே.”

—நவானியூர், க. சோமசுந்தரப்புவர்.

சில புதிய பிரசரங்கள்

வ. எ. சரவணமுத்து

கணிதங்கள்

	கணிதங்கள்	மனக்கணிதங்கள்
2-ம்	வகுப்பு விலை சதம் 35	2-ம் வகுப்பு விலை சதம் 20
3-ம்	“ ” 40	3-ம் “ ” 25
4-ம்	“ ” 50	4-ம் “ ” 30
5-ம்	“ ” 60	5-ம் “ ” 30
6-ம்	(அச்சில)	6-ம் “ ” (அச்சில)

குடி இயல்

ஆக்கியோன்: V. E. சரவணமுத்து

6-ம் வகுப்பு விலை சதம் 45 8-ம் வகுப்பு விலை சதம் 75

7-ம் வகுப்பு அச்சில்

உலக பூமிசாஸ்திரம்

ஆக்கியோன்: V. K. சண்முகம் நாட்டுச் சீவன சாஸ்திரம்

உயர்தர மாணவர்களுக்கு கலாசங்க வெளியீடு

மிகவும் உபயோகமுள்ளது 1-ம் பாகம் விலை ரூ. 1-25

விலை ரூபா 2-00 2-ம் “ ” ரூ. 1-25

தற்காலச் சரித்திரச் சுருக்கம்

(1796-ம் ஆண்டு தொடக்கம்)

ஆக்கியோன்: S. பீற்றர்

விலை நூபா 1-25

பொது அறிவு வினாவிடை விலை சதம் 60

அபிந்யப் பாட்டு விலை சதம் 25

ஆக்கியோன்: K. இராசையா

சுன்னுகம் வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகத்தரால்
வெளியிடப்பட்ட

**பாடசாலைகளின்
உபயோகத்துக்குரிய புத்தகங்கள்**

பாலர் வகுப்பு கீழ்ப்பிரிவு	
பாலபோதினி அரிவரிப் புத்தகம்	18
மாணவர் தமிழ்வாசகம் (கீழ்ப்பிரிவு)	18
பாலர் வகுப்பு மேற்பிரிவு	
பாலபோதினி முதற்புத்தகம்	20
மாணவர் தமிழ்வாசகம் (மேற்பிரிவு)	20
இரண்டாம்தரம்	
பாலபோதினி (இரண்டாம் புத்தகம்)	30
மாணவர் தமிழ்வாசகம்	30
பரதன் (உபபாட புத்தகம்)	25
சரித்திர ததாவாசகம்	25
பூமிசாஸ்திரக் கதைகள்	30
முன்னும்தரம்	
பாலபோதினி (முன்னும் புத்தகம்)	35
இராஜா தேசிங்கு (உபபாட புத்தகம்)	25
சரித்திர கதாவாசகம்	30
பூமிசாஸ்திரக் கதைகள்	35
நான்காம்தரம்	
பாலபோதினி (நான்காம் புத்தகம்)	45
தமயந்தி (உபபாட புத்தகம்)	30
சரித்திர கதாவாசகம்	40
பூமிசாஸ்திரக் கதைகள்	45
ஐந்தாம்தரம்	
பாலபோதினி (ஐந்தாம் புத்தகம்)	55
குசேலர் சரித்திரம் (உபபாட புத்தகம்)	40
தமிழ்மொழிப் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும்	75
பூமிசாஸ்திரக் கதைகள்	60
ஆறும்தரம்	
தமிழ்மஞ்சரி 1-ம் பாகம் (இலக்கியம்)	50
இரகுவமிச சரிதாமிர்தம்	50
இதோபதேசம்	50
சிசுபால சரிதம்	60
குடி இயல் நூல் (முதற் புத்தகம்)	50
எழுந்தரம்	
தமிழ்மஞ்சரி 2-ம் பாகம் (இலக்கியம்)	65
தமிழ் இலக்கியத்திரட்டு (இலக்கியம்)	60
திருமாவளவன்	50
கிராதார்ச்சனீயம்	60
குடி இயல் நூல் (இரண்டாம் புத்தகம்)	50
தனவுக்கு மிகு புத்தகசாலை, சுன்னுகம்	

ஒள்ளுறை

‘கலாநிதி’க்கு அன்புக் கொடை

‘கலாநிதி’ வாழ்த்து

இலக்கியம்

‘ஆராய்ச்சி’

ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஜயர்

“கனவினுள் வணக்கணர் கானல்வரக் கண்ட-றிதியோ” 6
(முற்றூர்டு)

பண்டிதர். ஸ்ரீ க. கிருஷ்ணபிள்ளை, தும்பனை.

தென்நாட்டு மொழிகள்

வீத்துவான், ஸ்ரீ வே. வேங்கடராஜாலு
ரெட்டியார், சென்னை.

நாவல் கலை

ஸ்ரீ பி. கோதண்டராமன், எம். ஏ., பி. எல்.

20-ஆம் நூற்றுண்டில் வசனம் (முற்றூர்டு)

ஸ்ரீ அ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள்

சரித்திரம்

யாழிப்பாணச் சரித்திர சந்திரிகை (முற்றூர்டு)

“சரித்திரப்பிரியர்” எழுதியது.

பண்டைக்காலத்து இலங்கையின் பிறநாட்டு வணிகம் 25
டாக்டர், ஸ்ரீ க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.

கலைகள்

பல்லவ ஓவியங்கள்

ஸ்ரீ க. நவரத்தினம் அவர்கள்.

பக்கம்

vii

viii

1

10

14

19

21

29

கவிதைகள்

அணைந்த தீபம்
நவாலியூர், ஸ்ரீ சோ. நடராஜன்

தமிழ்க்கவிப் பித்து
க. ச. “ஆனந்தன்”

நாலு நினைவு
ஸ்ரீ நா. சிவபாதசுந்தரன்

38

36

37

கதைகள்

கற்புக்கு இலக்கியம்
“சேஞ்சானு”

38

46

புத்தகவரவு

திரு அருள்மொழி
போரும் காதலும்
அன்புவிடுதாது

ஆசிரியர் குறிப்புக்கள்

‘கலாநிதி’
இலங்கைச் சர்வகலாசாலை
தமிழ்ப்பேராசிரியர்

47

48

48

கடவுள் துணை

கலாநிதி

மன்றாந்த தமிழ் ஆசிரியர் சங்கம்

20-2-43 ல் நடந்த

சங்கத்து வருடாந்தக் கூட்டத்தில்

‘கலாநிதி’ க்கு வழங்கிய

அன்புக் கொடை

நாறு ரூபா (100)

நன்றியறிதலோடு பெற்றும்.

தமிழ் வாழ்க!

தமிழ் ஆசிரியர் சங்கம் வாழ்க!

‘கலாந்தி’ வாழ்த்து

செவப்புலவர், ஸ்ரீ தி. நவரத்தினாம் அவர்கள்,
திக்கோயா.

ஆசிரியப்பா

முமலி சூதம் பொற்புறு வருக்கை
வான்மலி பூகம் வளங்தரு தென்னை
அணிவரும் ஈழத் தழைபெறு சிரமாய்
இலங்குயாழ் நகரில் இன்புறத் தோன்றி
இருபத் தீரியாண் டெல்லை யதனிடை
ஆரிய மென்னும் பேரிரும் பெளவமும்
முத்தமிழ் அழுதத் தத்துமுங் நீரும்
நிலைகண் உணர்ந்த கலைவல் லோரையும்
ஈன்று நுண்மாண் நுழைப்புலம் வாய்ந்த
சான்றேர்க் கோம்படை தந்தினி தருளி
வளரா நின்ற ஆரிய திராவிட
சங்கமா மன்னை தளிர்க்கையிற் பயினும்
ஓரியாண் டடைந்த ஒண்திருக் குழவீ !
ஒருகா விருகா லோதியு மமையா
ஆரமு தாட்டும் அரும்பொருள் வைப்பே !
எம்மதி விளங்க மும்மதித் தோன்றிக்
குதலை மொழியிற் குரவனத் தெருட்டும்
நவமதிக் ‘கலாந்தி’! நாடோறு மோங்கி
அவனி மாறினும் ஆர்கவி பேரினும்
தவலா உயர்வு தரித்து
மலர்தலை யுலகில் வாழிய பெரிதே.

கடவுள் துணை

கலாந்தி

‘ஆராய்ச்சி’

ஸ்ரீ தி. சதாசிவஜயர்

சுவைகள், குறிப்புக்கள் என்பன ஒன்றும் பலவும் நிரம்பப்பெற்று, படிப்போர் கேட்போர்தம் உள்ளம் பரவசமடையச் செய்யும் பான்மை யமைந்தனவே இன் கவிகள் எனப்படுப. ‘தூக்கும் பனுவற் றுறைதோய்ந்த கல்வீயுஞ் சொற்சவைசேர்—வாக்கும்’ நிரம்பப் பெற்ற நல்லிசைப் புலவர்தம் கவிகள் இத்தனமையன; சுவையுஞ் சுவைக்குறிப்பும் விரவிவரப்பெறுவன. இத்தகைய ‘தீந்தமிழின் துறைவாய் நுழைந்து’ சுவை துய்த்தலே சீரிய இன்பமென்பது. எனவே அவ் இன்பம் சிறிது பெற முயல்வோம். தன் இன்னுயிர்க் காதலியோடு இன் புற்று வாழ்ந்த தலைமகன் இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள் தேடுதற்கு நினைக்கின்றான். அதனாற் சிறிது காலம் தலைவியைப் பிரிந்து இருத்தற்குங் துணிகின்றான். துணிக்கும், அதனைத் தன் காதலிக்கு வெளிப்படையாகக் கூறின் அவள் வருந்துமென உண்ணிச் சொல்லாதுவிட்டு, அவள் நலத்தை மிகப் பாராட்டித் தலையாய் அளிசெய்து செல்கின்றான். அதனால் தலைவி தலைவன் பிரியுங் கொல் எனக் கருதுதற்கு ‘நிமித்தமாகின்றது. ஆகவே அவள் தலைவன்கண் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நினைக்கின்றான் :

(i) ‘எனது மார்பை இடைவிடாது தழுவியும் வேட்கை தணியாராகி எனது அவிழ்ந்து சோர்ந்த கூந்தலைத் திருத்தி அமைத்துக் கோலஞ் செய்பவர், இப்போது என்னைப் பிரிய நினைப்பது எதன் பொருட்டோ? ஆறியேனே’ என்றும்,

(ii) ‘என் எயிற்றில் ஊறும் அமிழ்த ஸீரைக் கன் னினுங் காட்டில் மகிழ்ச்சி தருவதென்’ மெச்சியும் வேட்கை தணியாராகி, எனது கழன்ற ஆபரணங்களை முன்போலத் திருத்தி அணிபவர், இப்போது என்னைப் பிரிய நினைப்பது என் கருதியோ? அறியேனே’ என்றும்,

(iii) ‘என்ன இமையாமற் பார்த்திருக்கும் வேட்கை தணியாராப், எனது நுதலில் அரும்பிய வியரைத் துடைப்பவர், இப்போது பிரியக்கருதியது என் குறித்தோ? அறியேனே’ என்றும், தலைவி தன் காதலன் செய்கையை ஆராய்கின்றார். இவ்வாறு தலைவி மனத் தில் தோன்றும் ‘ஆராய்ச்சி’க் குறிப்பை,

- (1) “காழ்விரி வகையாம் மீவரும் இளாறுவல் போற்றிடப் படாமுன் முயக்கியும் அமையாரேன் நாழ்கதுப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர் குழ்வதை யேவன்கொ வரியே ணென்றும்;
- (2) முன்னாழ் முவளையெறிந்து அருழ்தாழுங் தீஞ்ரைக் கள்ளினு மகிழ்செயு மேவாவரந்தும் அமையாரேன் ஒன்னிழை திருத்தவர் காநலர் மற்றவர் உள்ளுவ தேவன்கொ வரியே ணென்றும்;
- (3) நுண்ணோழின் மாண்மைச் சண்கக்னி ஆகமத்து கண்ணேனுடே நோடுத்தென் நோக்கியும் அமையாரேன் ஒண்ணாதல் நீவர் காதலர் மற்றவர் எண்ணாலும் தேவன்கொ வரியே ணென்றும்;”

எனவரும் 4-ஆம் கலீப்பாட்டின் தோழிசைகள் மூன்றினும் அழகு பெறக் கூறியிருத்தல் படித்து இன்புறத்தக்கது. தலைவிக்கு ஆராய்ச்சி என்னுங் மூற்பு ஆகிய மெய்ப்பாடு தோன்றியது. இதனை, ‘இத்தாழிசைகளில் தலைவிக்கு ஆராய்ச்சி பிறந்தது’ என ஆசிரியர் ‘நச்சினார்க்கினியர் உரையில் வரும் விசேஷம் குறிப்பாளரியலாம். இக் குறிப்பினைத் துணைமெய்ப்பாடு என்ப. அதனால் நிலை மெய்ப்பாடாகிய (அழகைச்) சுவை வலியுறுமென்பது.

கன்வொழுக்கத்திற் பலநாட்பழகி யின்புற்றிருந்த தலைவனுங் தலைவியும் சிலங்கள் இடையிட்டுப் பிரிந்திருக்கின்றனர். தலைவனைப்பிரிந்தமையால், தலைவி துண்புற்று ஒளிமாழ்கி உடல் மெலிந்து தோன்றினார். இவன்

நோய்க்குக் காரணம் இன்னதென அறிந்துக் கோழி அச்சத்தினால் அன்னைக்குக் கூருது மறைத்தாள். எவ்வினும் அன்னை அவளை நோக்கி, ‘கான் யாற்றுப் புதுப்புனால் இவன் நோய்க்கு மருந்துமாகும்; நீலீர் அங்குச் சென்று ஆடு, அங்கை யுண்டு, ஆண்டுள்ள காட்சிகளைக் கண்டு வம்மின்’ என ஏவுகின்றார். அதனைக் கேட்ட தோழிக்கு அச்சம் பிறக்கிறது: அதனைச் சார்ந்து அழகை பிறக்கி ரது. அங்கிலையில் அவன் தலைவிக்குச் சொல்வதாக வருவது,

“யானலீ தஞ்சைவேன் க்ரப்பவுக் தானலீ(து)
அறிந்தனன் கோல்லோ அருளினன் கோல்லோ
எவங்கோல் தோழி அன்னை கண்ணியது
வானுறுதிவங்க பெருமலைக் கவாஜன்
ஆர்கலி வானங் நலவது கடுகோட்
கவலையெல் பொழிந்தேஙக் காவக் கல்யாற்று
முளியிலை கழித்தன முகியினா ரோடுவரு
விருங்கிற் நின்ச் மருந்து மாகுங்
தண்ணேன உண்டு கண்ணின் நோக்கி
முனியா தாடப் பெறினிவன்
பணியுங் தீர்குவன் சேல்கேன் ரேளே.”

(ஏற்கொ—செப்டம்பர் 53)

என்றும் இச்செய்யுள். இதில் நிலைமெய்ப்பாடாகிய அச்சத்தைச் சார்ந்த அழகைச் சுவையை வலியுறுத்துச்செய்வது இதில் தோன்றும் ‘ஆராய்ச்சி’ என்னுங் குறிப்பு. தோழி ஆராய்கின்றார்; ‘அன்னை தான் நமது ஒழுகலாற்றை முன்னமே அறிந்து வைத்தனவ்கொல்? அன்றி, அருளினாற்கூறினால்கொல்? நம் அன்னை கருதியது வேறு யாது கொல்? என ஆராய்ச்சி என்னுங் குறிப்புப் பிறந்து நிலையான அழகைச் சுவையை வலிபெறுத்துச்செய்யுமாறு காண்க.

இவி, சுந்தரலூம் த்திகாயனாகும் பரவைநாச்சியாகும் ஒருவர் மேலொருவர் கொண்ட தெய்வக் காதலை நோக்குவாம். ஆனாடைய மம்பியும் திருவருள் கூட்டப் பரவைநாச்சியாரைக் காண்கின்றார். கண்ட அளவில் முன்பு ஒரு பெண்டிரமாட்டுஞ் சென்றிராத அவர் மனம் அவ் அம்மையாரிடத்துச் சென்று காதல் கொள்கின்றது

டவகை பிறந்தது. அற்புதம் (மருட்டக) பிறந்தது. அங்கிலையில் அவர் உள்ளத்துத் தோன்றிய குறிப்பை,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்கூமங்கு
விற்குவஷ பவளமலர் மதிப்புத் விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனாருளோ அறியேனேன் றதிசயித்தார்.”
(பெரிய புரா. தடுத்தாட். செ. 140)

எனச் சேக்கிமார் சவாமிகள் மிக அழகுபெற எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அங்கனமே, “பரவைநாச்சியாரும் ‘கண் கொள்ளாக் கவின் பொதிந்த திருமேனி’ யினராகிய கொள்ளாக் கவின் பொதிந்த திருமேனி” யினராகிய கொள்ளாக் கவின் பொதிந்த திருமேனி சுந்தரமூர்த்திநாயனுரை ‘அண்டார் பிரான் திருவருளால் அறியாமல் மனம் விரும்ப’க் காண்கின்றார். கண்ட அள வில் அவருக்கு முன்பு ஒரு காலத்தும் ஒருவரிடத்தும் உண்டாயிராத ‘எண்கொள்ளாக் காதல்’ உண்டாகின் ரது. அற்புதமாகிய புதுமைக் காதற்சவை ததும்பிய ரது. அற்புதமாகிய புதுமைக் காதற்சவை ததும்பிய ரது. அவருள்ளத்திலும் ஒரு குறிப்புப் பிறக்கின்றது. அது

“முன்னேவங் தேதிர்தோன்று முருகனே பேருகொள்யால்
தன்னேரில் மாருகே தார்மார்பின் விஞ்சையனே
மின்னேர்சேஞ் சடையண்ணல் மெய்யருள்பெற் றுடையவனே
என்னேயென் மனங்திரித்த இவன்யாரோ என்னிவெந்தார்.”
(ஷை புரா. செய். 144)

எனவரும் அருமைச் செய்யுளான் அறியப்படும். இங்கு எனம் இவ்விருவர் மாட்டும் பிறந்த ‘ஆராய்ச்சி’ என்னுங் குறிப்பாகிய துணைமெய்ப்பாட்டினால் நிலைமெய்ப்பாடா கூடிய காதற்சவை வலியுறுமாறு காண்க. ஆருடைய கூடியும் பரவைநாச்சியாரும் திருவருட்பாங்கின்வழி ஒழு குஞ் சைவத் திருவடையாராதவின், அவர் கண்ட காதற் சுவையும் தெய்வத் திருவருட்சவையே என்பது தோன்ற, சுந்தரமூர்த்தி சவாமிகள் “சிவனாருளோ” எனவும், பரவைநாச்சியார் “மின்னேர் செஞ் சடையண்ணல் மெய் முடிபு கூறியதாக மிக்க நயம் புணர்த்தி அமைத்துக் காட்டிய கவியின் சாமர்த்தியம் உள்ளுதோ றுள்ளுதோ றின்பம் பயப்பதாம்.

இங்கும் அகப்பொருளிற்போலவே, புறப்பொருளி னும் ‘ஆராய்ச்சி’ என்னுங் குறிப்புத் தோன்றுதற்குரியது என்பது. கந்தபுராணத்தில் சிங்கமுகாசரன் வதைப் படலத்தில் வரும்;

“தூஷன் கோல்லோ போர்க்கேன் ருற்றுது மிலையோ எங்குஞ் தேடினேன் காண்கி லேனால் யாண்டோன் சிறுவன் அம்மா! சாடினுண் சாடி னுண்ணன் ருரைப்பது சமூக்கோ? தமிழ் விடினுண் அல்ல னே? என் றண்டங்கள் வெடிக்க ஆர்த்தான்.”

என்னும் செய்யுளை நோக்குவாம். சிங்கமுகாசரன் கந்த சவாமியாரோடு போருக்குச் செல்கின்றான். போர்க்களத் திலே தன்னை வந்து எதிர்த்த வீரவாகு முதலிய அனை வரையும் வென்று அப்புறப்படுத்துகிறான். பின்பு போர் முளையில் தன்னையெதிர்ப்பதற்கு ஒருவரும் வராமையால் வெசுண்டு எதிரியைத் தேடுகின்றான். தேடிக் கானுது ‘பெருமிதம் தோன்ற இவ்வாறு கூறினான். இதில் சிங்க முகனுக்கு ஆராய்ச்சி பிறந்தது. எதிரியாகிய ‘சிறுவன்’ ஓடிவிட்டானே? போருக்கே வரவில்லையோ? எங்குஞ் தேடியுங் காண்கிலேனே! இச்சிறுவன் என் தம்பி தாரகனைக் கொண்றான் என்பது பொய்க்கதையோ? என் தம்பி இறக்கவில்லையோ? என்றிவ்வாறு ஆராய்ச்சி செய்கிறான். இக்குறிப்பினால் அவன்கண் பிறந்த பெருமிதச் சுவை வலியுறுகின்றது. பெருமிதம் என்பது வீரம்.

‘ஆராய்ச்சி’ என்னும் மெய்ப்பாட்டை வடமொழி நூலார் ‘விதர்க்க :’ என்பார். ‘அது,

“தர்க்கோ விசார : ஸங்தேஹாத்” (சாகித்ய தர்ப்பணம்),

“விசாரனுதி சம்ஹுத : ஸங்தேஹ ஜநாத்மக : வீதர்க்க :” (ஊட்ய சாக்தம்)

என்பவற்றுல் அறியப்படும். ‘ஜயங் தோன்றியவழிப் பிறப்பதாகிய விசாரணையே விதர்க்கம்’ என்பது அவற்றின் பொருள். விசாரம், விசாரணை என்பன ஆராய்ச்சி என்னும் பொருளன.

“கனவினுள் வன்கனூர் : : கானல் வரக் கண்டறிதயோ”

பண்டிதர் பூரி க. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்
(323-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

“இங்கெப்தல் துயின்றுகொண்டிருக்கிறது; ஆதலால், இது அவர் கானவிலும் வந்தாலும், கண்டிருக்கவியலாது; துயின்றுகொண்டிருப்பதை, கேரே கண்ணால் யான் கண்டும், எவ்வாறு இசீன் வினாதல் பொருந்தும்; இங்கெய்தல், அவர் சிகழ்த்துக் குறியிடத்திற்கு அண்மையிலுள்ளது; ஆகலால், இது துயின்றுகொண்டிருப்பதும், அவர் சிகழ்த்திய குறியாலுண்டாய் ஒலி இதன் காலில் விழுங்கிருக்கத்துவங்கூடும்; துயின்றுகொண்டிருப்பவர் காதிலும் சில கருணங்களில் ஒலி கேட்ட அண்டல்லவா; ஆகலால், ‘அவர் இக்கானலுக்கு வங்குசென்ற சிகழ்ச்சிக்குரிய ஒலியைக் கேட்டதுன்டோ’ என்று அதனிடம் விசாரிக்க விரும்புகின்றார்கள்; அடுத்தகணத்தில் அதனை மறக்கு விடுகின்றார்கள்; கள்ளுண்டு மயங்கியவர்கள் சத்தத்தைக் கேட்டும் கூறமாட்டார்கள்; இது அவர்க்கவுடன் தேன் காணப்படுகின்றகல்லவா; தேனுக்கும் கள் என்ற பெயருண்டானே; எனவே, தேனும் கள்ளோயாகும்; ஆகலால், இங்கெய்தலும் கள்ளோயுட்கொண்டிருக்கின்றது; கள்ளோயுட்கொண்ட இது மயங்கிக் கிடத்தலால், ஒலியைக் கேட்டும் கூறமாட்டாது; அன்றியும், தனக்கறிந்த பிற்பால் வரயாற் கேட்டாயிலும் உரைக்கமாட்டாது” என்று முடிவுகொண்டாள்; அதனால் அவள், “வன்கனூர் கானலீல் வரக் கேட்டதுன்டோ” என்றும் விசாரிக்கவில்லை; இனி என்ன செய்வார்?

“என்னெடு இதுவரையும் பயின்ற கெப்தல், இந்தருணத்தில் யான் துயிலின்றித் துன்பமுழப்பவும், என்மேற் பரிந்து இருக்காமல்—யாதுங் கவற்சியின்றித் துயில்கின்றது; அது உட்கொண்ட கள்ளின் தன்மை அவ்வியல்பையுடையதாயிருக்கின்றது; அது அவ்வளவும் ‘இன்கள்,’ என்று என்னுகின்றார்கள்;

அத்தருணத்தில் நன் நிலைமையையும், அங்கெய்தலின் நிலைமையையும் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்றார்கள்; தான் துன்பத்தால்

“கனவிலுள் வள்கனூர் கண்டறிதயோ”

7

வருந்துகின்றார்கள்: அது துன்பமின்றி, மெய்மரந்து தாங்குகின்றது; தன் கண்கள் துயிலின்றிக் கண்ணீரைச் சொரிகின்றன; அதன் கண்கள் இதழ்முடித் துயில்கொண்டு காணப்படுகின்றன; “இங்கெய்தலால்வாயிலும் யான் பாக்கியம் பெற்றேனில் வையே” என்று வேகின்றார்கள்; தான் துயின்ற காலத்திலுள்ள இன்ப நிகழ்ச்சிகளை விளைக்கின்றார்கள்; ஒரு பழைய ஞாபகம் வருகின்றது;

முன்னெருஙாள்,

அலந்தாங் கமைபலே வென்றுளைப் பற்றியென் எவ்தாரா யோவெனாத் தொழுப்பேன் போலவும், கலந்தாக் கேடெயன் கவிக்கொற முயங்கிப் புலம்ப வோம்பென் வளிப்பான் போலவும்; முலையிடத் தயிலு மறந்தீத் தோயென சிலையிலி தெஞ்சத்தே ஏழுவேன் போலவும், வலியுறு மயிலின் வருக்கினை பெரிதெனத் தலையுறு முன்னடிப் பணிவான் போலவும்; கோதை கோலா விறைஞ்சி கின்ற ஜைதயஞ் சேர்ப்பென் யிலைப்பென் போலவும், யாதென் பிழைப்பென் எடுக்கி யாக்கே பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும்;

(ஈதெந்தாலக, செய்தல் 11)

கலீக் கண்ட எண்ணம் தோன்றுகின்றது; கனவிற் காதலரைக் காணப்பெறுத காலத்துங், கனவிற் கண்டு மகிழும் நாள் எங்கே? துயிலின்றிக் கணவும் காணவியலாத இற்றைத் துன்பம் எங்கே?

“ஞாவினு ன்ஸா தவரைக் கனவினுற் கான்டலி ஹன்டென் னுயிர்.”

(திருக்குறள் கணவுவில்லாததல் 3)

என்ற கூறுபவன்தானே அவள்.

‘துயில்வோர் கனுக் காணமுடியும்’ என்ற எண்ணம் அவருள்ளத்திற்கு ரேண்டுகின்றது; இருளிற்றேண்டும் மின்னல் போலத் துயர் மிகுந்த அவள் மனத்தில் ஒரு சிறிது உவகை தோன்றுகின்றது; “என்னெடு பயின்ற இங்கெப்தல் துயின்ற கொண்டிருக்கின்றது; ஆகலால், இது கனவிற் காண வல்லதன் ரூபிலும், கனவிற் கானும் பாக்கியம் படைத்துள்ளது; என்

னெடு பயின்றுள்ளதாதவின், எனக்கு உண்மையுரைக்கும்; ஆசலால், “கனவிலுள் வன்களை கானல்வரக் கண்டதுண்டோ” என்று வினாவுடை கவறுடைத்தன்று என்று எண்ணுகின்றார்கள்; அங்கீயத்திலைக் கையாற்றின்டித் தைவந்து,

“புஞ்சன்கார் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற் தன்ப முழவாய், அயிலப் பெறுதியால்;
இங்கள்வாய் நெய்தாலும் சீ யெய்தம் கனவிலுள் வன்களை கானல் வாக்கன் டந்தியோ.”

என்று வினாவின்றார்கள்; உடைய மிடுக்கெல்லாம் அவள்மேலே ஒச்சி, அசைய மிடுக்கின்றி, மெல்ல கர்ந்து செல்கின்றது மாலைப்பொழுது.

“இனிய கள்ளையுட்கொண்ட கெய்தலே, துன்பம் மிகு தற்குக் காரணமாயுள்ள (இம்) மாலைப்பொழுதுகின்கண் புலம்பு கின்ற என் கண்கள்போலத் துன்பமுழவாயாய் நித்திரை செய்யப்பெறுகின்றாய்; சீ அடையப்பெறுகின்ற கனவின்கண், என் காதலராயை இரக்கமில்லாதவர் (இச்) கானலிடத்து வரக் கண்டறிவாயோ; (கண்டால், எனக்கு இப்போது அதனை யுரைப்பாயாக) ” என்பது செய்யுளின் பொருட் சுருக்கம்.

[ஆல்: அசைக்கை; உழவாய்: முற்றிரச்சம்; முற்றுக்கி யுரைப்பினு மழையும்; போல் என்னும் உலமவருபாயை வினை யெச்சம், உழவாய் என்பதன் முதனிலையோடு இயையும்; மென் கண் என்று கண்ணழித்துரைப்பினும், வாய் என்பதற்கு ‘வாயை யுடைய’ என்று பொருள் கூறினும் தனித்தனி அமையும்; ஒகாரம்: வினுப்பொருள்து; இங்கள்வாய் நெய்தால் என்பது கருத்துடை யடைகொள்யணியின்பாற்படும்.]

1. தீணி: கெய்தல்.
2. கைகோள்: களவு.
3. கூற்று: தலைவி கூற்று.
4. கேட்பது: கெய்தல்.
5. இடம்: முன்னிலை.
6. காலம்: இறங்காலம்.
7. ஏச்சம்: கண்டால், எனக்கு உரைப்பாயாக என்பது சொல்லெச்சம்.

8. மெய்ப்பாடு: அழுகை.
9. பயன்: அயர்வுபிர்த்தல்; தலைமகன் கேட்பின் வரை தலும், தோழி கேட்பின் வரைவுகடாதலும் எதிர்பாராப் பயன்;
10. பொருள்கோள்: வீதலையாப்பு: ஒரு சிறைநிலையெனி ஆம் அமையும்.

தலைமகனைக் கான அவாவுறுக் தலைமகன், கோராத நெய்தலைக் கேட்பதாக விளித்து, தன் காமமிகுதியாலாகிய நினைவுத் துன்ப மொழிகளை அதனிடங் கூறுதலால், இது காய்யிக்க கழிப்பட்ட கிளி ஆகும்.

அச்செய்யுளை ஒருமுறை நோக்கினும் இதன் பொருளுஞ் சிறப்பும் விளக்கும்; அறிஞர்க்குப் பல துண்பொருள்களுஞ் தோன்றும்; பொதுவாக நோக்குவார்க்கும், தலைமகள் தலைமக விடத்திற் பூண்டிருந்த பேரண்பின் அமைகி புலப்படாமற் போகாது; ஒருபெண் தன் காதலன் முன்னிலையில், கண்டத் தால் இதனைப் பாடினால், அவன் அவளிடத்தில் என்ன அயிப் பிராயக் கொள்ளுதல்கூடும்? மாதவி பாடினாற் கோவலனுடைய உள்ளத்தில் எவ்வெண்ணம் உதிக்கும்? இது காரணமாக, அவன் உள்ளத்தில் உண்டாய மாறபாட்டினால் எவ்வளவு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன?

“.....மாதவி மடங்கை கானற்பாளி கனக விசயர்த் தூஷ்டத்திலை வெரித்தது.” (ஸ்ல. ரெப்பட, 49-51)

என்று மறையோன் கூறிய மொழி எவ்வளவு ஆழமுடைத்து || மெய்தான்; கனகன், விசயன் என்பவர்களுடைய முடித்தலையை வெரித்தன இதுவும், இதுபோன்ற கானற்பாளிகளுமே; இதனையும்துணர்க்கு இவ்வாறு கூறியவன் மறையவன்தானு—ஶன்றி, இளங்கோவடிகள் என்னும் இங்கவிப் புலவனு; இரண்டடிகளில் சிலப்பதிகாரத்தைப் பொதிக்கு கூறும் நுட்பம் வாய்க்கவர், இச்செய்யுளிலுள்ள நங்கடிகளிலும் எவ்வளவு நுட்பமான பொருள்களைப் பொதிக்கு கூறியிருப்பாரோ!

தென்னுட்டு மொழிகள்

தென்னுட்டு மொழிகள்

வித்துவான் ஸ்ரீ வே. வேங்கடராஜ்-ல் ரெட்டியார் அவர்கள், சென்னை.

நமது பாரததேசத்தில் இக்காலத்து வழங்கும் எல்லா மொழிகளையும் ஆரியமொழியினம், முண்டமொழியினம், திராவிட மொழியினம் என்னும் மூன்று இனங்களாக வகுத்துள்ளனர் மொழிநாலாராய்ச்சியாளர். திராவிட மொழியினங்களுட் பெரும்பாலன் தென்னிந்தியாவில் வழங்குகின்றன; சில, வட விந்தியாவில் நாகரிகம் நிரம்பாத மக்களால் பேசப்படுகின்றன.

திராவிடமொழிகளைப் பன்னிரண்டு வகையாகப் பகுத்துள்ளார் டாக்டர் கால்ட்வெல் ஆசிரியர். அவற்றுள் இலக்கிய விலக்கணங்களைப் படைத்துள்ள மொழிகள் நான்கே. அவை தமிழ் கன்னடம் தெலுங்கு மலையாளம் என்பன. துறை மொழி பன்னுாண்டுக்கட்கு முன்னரே எழுத்துக்களை உடையதாகியும் இலக்கியவளம் பெற்றிலது.

இலக்கிய விலக்கணங்களைப் படைத்துள்ள மொழிகள் நான்குள்ளுங் தொன்மையவாகிய இலக்கியவிலக்கணம் உடையது தமிழ்மொழியே. தமிழில், மிக்க தொன்மையது தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணதால். சங்கவிலக்கியம் என்று வழங்குஞ் செய்யுட்களைல்லாங் தொல்காப்பியத்திற்குப் பிற்பட்டன வேயாகும். புறநானாற்றுட் சில பாட்டுக்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்டவை யென்று ஒரு சிலர் கூறுவராயினும், அஃது இறையனார் களாயியலுரையை மேற்கொண்டு கூறுங் கூற்றேயன்றி, உண்மையாதல் இல்லை. ஆகவே, தொல்காப்பியம் கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்ட காலத்தது என்று கொள்ளுதல் அமையும். எட்டுத்தொகை முதலியவற்றிலுள்ள செய்யுட்களில் தொல்காப்பியவிதிக்கு மாறுஞ்சை பல் பெருவழக்காகக் காணப்படுதலின், தொல்காப்பியனார் நால் செய்தற்கு ஆராய்ந்த செய்யுட்கள் அவையல்ல என்றும் அவர் ஆராய்ந்த செய்யுட்கள் இறந்துபட்டன என்றுங் கொள்ளுதல் தவறுதல் இல்லை. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், ‘தொன்மைதானே, உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே’ என்று கூறிய வழிப்படி யமைந்த

செய்யுட்களிலும் அவர் கூறிய நால்வகை யுரை நால்களிலும் மெர்மீபெயர்ப்பு நால்களிலும் ஒன்றால் கிடைத்தில்லதன்றே! இதனால், அவராராய்ந்த செய்யுட்கள் இறந்தன என்னுங்கொள்கை வலியுறுவதாகும்.

தமிழுக்கு அடுத்த நிலையில் நால்வளம் படைத்தது கன்னடமே. கன்னடமொழியில் இப்போதுள்ள நால்களுள் மிக்க தொன்மையது கவிராஜமார்க்கம் என்பது. அது கி. பி. 9-ஆம் நாற்றுண்டின் இடைக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டது. கவிராஜமார்க்கம் அணியிலக்கணங் கூறுவது; வடமொழியில் தண்டியாசிரியர் இயற்றியின் ‘காவ்யாதர்ச்’த்தைப் பெரும்பாலும் பிண்பற்றியது; கன்னடத்திற்கேயுரிய இலக்கணஞ்சிலவங் கூறுகின்றது. அந்தாலினால் கன்னடநாட்டின் எல்லை, திருள்கண் னடநாடு (செந்தமிழ்நாடு போல்வது), பழங் கண்ணடவியல், பழைய உரைநாற்கவிகள் செய்யுட்கவிகள் இவர்களுட் சிலர்பெயர் முதலியன் அறியவருகின்றன. விமலன், உதயன், நாகார்ஜான், ஜயபங்கு, தூர்கிதைன் முதலியோர் இயற்றிய உரைநால்களையும், ஸ்ரீவிஜயன், கவீச்வரன், பண்டிதன், சங்கிரன், லோகபாலன் முதலியோர் இயற்றிய செய்யுள்நால்களையும் நோக்கி, கன்னட காவியவிலக்கணங்களைத் தம் நாலுள் ஆசிரியர் கூறியின்னாரென்று கருதலாகும். அவ்வாசிரியர் குறித்துள்ள கவிகள் இயற்றிய கன்னட நால்களுள் ஒன்றால் கிடைத்திலது. இப்போதுள்ள இலக்கியங்களுள் தொன்மையன, கி. பி. 10-ஆம் நாற்றுண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த மஹாகவி, பம்பன் என்பவரியற்றிய ‘விக்ரமார்ஜாங்கவிஜயம்’ என்றும் பாரதமும் ஆதிபுராணமுமே. ஆதிபுராணம் — தீர்த்தங்கரர் இருபத்துநால்வருள் முதலர்மவராகிய வருஷபதேவர் சரி தத்தைக் கூறுவது. இவை உரையிடையிட்ட செய்யுள்நால். பழையகாப்பியங்க ணல்லாம் இத்தகையனவே. உரை நால்களுள் தொன்மையது கி. பி. 978-இல் இயற்றப்பட்ட சாவுண்டராய புராணம் என்பது. அது தீர்த்தங்கரர் இருபத்துநால் வர் சரிதமுங் கூறுவது. சுமார் ஆயிரம்யாண்டுகட்கு முன் னரே சிறந்த இவ்வுரைநால் அமைந்திருப்பது பெரிதுபாராட்டற்பாலதாகும். (சுமார் கி. பி. 625-ல் இருந்த) அம்புலாரு நாமாசார்ய ரெண்பவர் 84000 கிரங்த அளவினதாய் ‘சூடாமணி’

வ்யாக்யானம் எழுதினார் என்று கி. பி. 1129-ல் தோன்றிய சாலைம் கூறுகின்றது. அஃது அகப்படுமாயின், உரைநால் களிற் கண்டமொழி ஒப்பற்றதா யொளிரும்.

கண்டமொழி பழங்கன்னட மென்றும் புதுக்கன்னடம் என்றும் இரண்டு பிரிவின்தாக வழங்கப்படுகின்றது. ஆயின், பழங்கன்னட நூலாகிய கவிராஜமார்க்கத்தில், ‘பழங்கன்னடம் அக்காலத்திற் பழைய காப்பியங்களிற் ரிகழ்வுறும்; தேவிக்கு அது முதியவள் புணர்ச்சிபோன்று ரஸமுடையதாயில்லை’ என்று கூறியிருத்தலின், அந்தக் கண்ணடத்தைப் பழம்பழங்கன்னடம் என்று வழங்கலாம் என்றும், ஆகவே, கண்ணடம்—பழம்பழங்கன்னடம், பழங்கன்னடம், புதுக்கன்னடம் என்ற மூன்று பகுதியின்தாக வழங்கப்படுதல் அமைதி என்றும் ‘கர்ணுடக் வ்யாகரணைபங்யாஸ மஞ்ஜரி’ என்னும் நால் கூறுகின்றது. (இம்முறைப்படி, சங்கச் செய்யுட்டமிழைப் பழங்கமிழ் என்றும், பெரியபுராணம் கம்பராமாயணம் முதலியவற்றின் தமிழை இடைக்காலத்தமிழ் என்றும், 18-ஆம் நாற்றுண்டுமுதல் தோன்றியுள்ள நால்களின் தமிழைப் புதுத்தமிழ் என்றும் தமிழையும் மூன்று பிரிவின்தாகப் பிரித்து வழங்கலாகும்.)

பழங்கன்னடத்திற் செய்யுட்கள் எதுகையில் ரகர ரகரமும், முகர எகரமும் விரவிவருதல் கூடாது. ஆயின், அங் நியதியையழித்தவர் 12-ஆம் நாற்றுண்டில் இருந்த ஹரிஹரன் என்னும் வீரசைவ கவியே. அக்காலமுதல் முகர ரகரங்கள் அழிவுறலாயின. புதுக்கன்னடத்தில் அவை இல்லை. ஆயினும், பழங்கன்னட நடையிற் செய்யுட் செய்யுங் கவிகள் இஞ்ஞானம் முகர ரகரங்களைக் கொள்கின்றனர்.

கண்ணடத்தை யடுத்து இலக்கியம் படைத்தது தெலுங்கு. தெலுங்குமொழியில் இப்போதுள்ள இலக்கியங்களுள் தொன்மையது கி. பி. பதினெண்ணாலும் நாற்றுண்டில் வாழுந்த நன்னயபட்டாரகர் இயற்றிய மஹாபாரதமே. அவர் பாரதத்தின் முதலீரண்டு பருவங்களையும் மூன்றும் பருவத்தில் ஒரு பகுதி யையும் இயற்றியுள்ளார். அவர் பாரதமேயன்றி, ‘ஆங்கிரசப்தசிந்தாமனி’ என்னும் இலக்கண நாலையும் இயற்றியுள்ளார். கி. பி. 9-ஆம் நாற்றுண்டனவாகிய சாலைங்களில் சில செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. தெலுங்குமொழியிலுள்ள பழங்களின் நிலையம் இரண்டு மேற்கூறுவதை விரிவிட்டு விடுகிறேன்.

தென்னுட்டு மோழிகள்

காப்பியங்களுட் பெரும்பாலான உரையிடையிட்ட செய்யுள்ளவே, ‘த்விபத்’ என்னும் ஈரடியெதுகையுடைய பாட்டுக்களாலாகிய காப்பியங்களும் சில உள். அவற்றுள் முற்பட்டவை பால்குரிக் ஸோமாநாதகவி இயற்றிய பசவபுராணமும் பண்டிதாராத்ய சரிதமுமே. கி. பி. 17-ஆம் நாற்றுண்டிற்கு முற்பட்ட வசனநால்கள் இல்லை.

இனி, மலையாளமொழியை நோக்குவோம்: மலையாள நாட்டில் முற்காலத்துக் கவிகள் செந்தமொழியிலும் வடமொழியிலும் செய்யுட்களை இயற்றினார். பிற்காலத்திலே தங்கள் பேச்சுமொழியிற் காவியங்களை இயற்றலாயினர். சுமார் கி. பி. பதினூன்றும் நாற்றுண்டில் தென்திருவாங்கூர் நாட்டில் சிராமகவி என்பவர் இராமசுரிதம் என்பதொரு நாலை இயற்றினார். வடமலையாளத்தில் நாட்டுவீரர்களைப் பற்றியனவும் கடவுளைக் குறித்தனவுமான பாட்டுக்கள் தோன்றின. அவற்றுள் மிக்க பழமையனவும் உள். பார்ப்பனராகிய நம்புதிரிகள் தம் விருப்பம் போல் வடசொற்களை நனிமிக்கசேர்த்துச் சம்புப்ரபந்தங்களை எழுதினர். சம்புக்களில், மலையாளமொழியேயின்றி முழுவதும் வடமொழியால் அமைந்த செய்யுட்களுங் காணப்படும். மலையாளச்சொற்கள் விரவிய செய்யுட்களிலும் வடசொற்கள் வடமொழி வேற்றுமையுருபுகளை (ராமேண, ராமாய என்பன போல)ப் பெற்றிருக்கும்; வடமொழி வினைமுற்றுக்கள் வினையெச்சங்கள் அவ்யயங்கள் முதலியன பயின்றவரும். அதனால், சம்புப்ரபந்தங்களெல்லாம் ‘மணிப்ரவாளம்’ என்று வேறுபெயர் பெற்றன. மணிப்ரவாளநால்கள் அம்மொழியிற் பல உள். மணிப்ரவாள விலக்கண நாலும் தோன்றியது. லீலாதிலகம் என்பது மணிப்ரவாள இலக்கண நாலே. மணிப்ரவாளம் என்பது வேறுவேறு நிறத்தனவாய முத்தும் பவழமும் கோத்தது போன்று வேறுவேறு மொழியாகிய வடமொழியும் திராவிடமொழியும் கலங்த நடை என்று பலர் கூறுவர். ஆயின், லீலாதிலகவாசிரியர், நிறவேறுபாடு தோன்றுத பதுமராகமும் பவளமும் கோத்ததுபோன்று, வேறுபாடு தோன்றுவன்னம் பயில வழங்கிய வடசொற்களும் மலையாளமும் விரவிய நடை என்று கூறியுள்ளார். இம்முறையி னமைந்ததுவே சிறந்த மணிப்ரவாளம் ஆகும். மலையாள மொழியிலுள்ள மணிப்ர

வாள நூல்களுட் சிறந்தது ‘பாஷானங்கசம்பு’ என்ன அங்காவியம். நல்ல மலையாளமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள காப்பியங்களுட் டலீசிறந்தது ‘க்ருஷ்ணகாது’ என்னும் நால்.

சுமார் நானாற்றுண்டுகட்கு முன் வாழ்ந்திருந்த துஞ்சத்து ராமாநுஜன் என்னும் எழுத்தச்சன் (ஆசிரியர்), மணிப்ரவாள நடையை மாற்றி, வடமொழி வினைமுற்றுக்களைப் பெரும்பாலும் விலக்கி, பயிலவழங்கிய அவ்யயம் முதலியவற்றைச் சேர்த்துப் புதிய நடையில் மஹாபாரதம், அத்யாத்தம் ராமாயணம் முதலியவற்றை இயற்றினார். அவ் விராமாயண மஹாபாரதம் நாட்டில் மிகப் பயின்று வழங்குகின்றன. எழுத்தச்சனால்களின் நடையைப் பின்பற்றிப் பிற்காலக்கவிகள் செய்யுள் இயற்றுவாராயினர். அதனால் எழுத்தச்சன் காலத்திற்குண் மலையாளமொழி தோன்றியது என்று, அறியாதார் சிலர் கூறுவர். நிற்க.

(தொடர்நும்)

நாவல் கலை

ஸ்ரீ பி. கோதண்டராமன், எம். ஏ., பி. எல். அவர்கள்

நாவல் என்பது பொதுவாக மக்களின் பொழுது போக்குக்காகவும், அவர்களுக்கு இன்பம் பயப்பதன்பொருட்டும் எழுதப்படும் கற்பனைக் கதையாகும். அது இன்று இலக்கியவகையில் ஒரு தனிக் கலையாகவும், வசன இலக்கியத்தில் ஒரு முக்கியமான பகுதியாகவும் திகழ்ந்து, ஒங்கி வளர்ந்து வருகின்றது. அதற்குக் கலைக்குரிய இலக்கணங்கள், அமைப்பு, நோக்கு, குறி இவையெல்லாம் உண்டு.

வாழ்க்கையுடன் தொடர்புடையது

நாவல் பெரும்பாலும் கற்பனையைத் தழுவியதோரு கலையேயாகும். அவ்விதமெனில், அது வாழ்க்கையுடன் தொடர்பற்றாது என்றே, வெறும் கனவுலகைச் சார்ந்ததோரு சிருட்டியென்றே கொள்ளலாகாது. ஏனெனில், எல்லாக் கலைகளையும் போலவே நாவல் கலையும் வாழ்க்கையுடன் தொடர்புடையதாகும். நாவலாசிரியன் வாழ்க்கையின் உண்மைகளிலிருந்தே தன்

நாவல் கலை

விஷயங்களை எடுத்து அமைத்துக்கொள்ளுகிறேன். அவன் தான் கண்டு அறிந்தது, பிறர் கண்டு அறிந்தது இவற்றையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டே கதை எழுதுகிறேன். வாழ்க்கையில் “யதார்த்தம்” (உள்ளது) எனப்படும் உண்மை தனிப்படக் காண்பதில்லை. அதன்றையே நுண்மையான கற்பனையும் இரண்டறக்கலங்கிருக்கிறது. எங்ஙனம் வாழ்க்கையை யதார்த்த வாழ்க்கையென்றும், கற்பனை வாழ்க்கையென்றும் நாம் கூறுபடுத்தமுடியாதோ, அங்ஙனமாகவே வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் கலையையும் யதார்த்தக் கலையென்றும், கற்பனைக் கலையென்றும் கூறுபடுத்த முடியாது. கலையானது வாழ்க்கை முழுவதையுமே தழுவி நிற்பது. ஆயினும், சில கலைகளில், யதார்த்த அம்சங்கள் அதிகமாக இருப்பதும், மற்றஞ் சில கலைகளில் கற்பனை அம்சங்கள் அதிகமாக இருப்பதும் கண்கடு. இந்தப் பொருளில் கற்பனை மிகுந்த கலையைக் கற்பனைக் கலையென்றும், யதார்த்தம் மிகுந்த கலையை யதார்த்தக் கலையென்றும் கூறுகிறோம். சௌகரியத்தின்பொருட்டு இவ்வண்ணம் கூறுகிறோமேயெல்லாது, அவைகளுக்குள் அடிப்படையான வேற்றுமையின்காரணமாக அன்றை எனத் தெளிதல் இன்றியமையாததாகும்.

கலைத்திறனால் மகிழ்மையடைவது

நாவலானது, மக்களின் வாழ்க்கை, குணவிசேஷங்கள், உள்ளத்துணர்ச்சிகள், உட்போரட்டங்கள், அவர்களை உந்தும் பிரேரணைகள் ஆகிய இவற்றையும், முக்கியமான கதாபாத்திரத்தையும் அவனது சூழ்நிலையையும், அவர்களின் பரஸ்பர தாக்குகளையும் எதிர்த் தாக்குகளையும், சிக்முச்சிகளின் காரணகாரியங்களையும் ஆகிய இவை யாவற்றையும் மிகத் தெளிவாகச் சித்திரிக்கின்றது. சிறு சச்சரவுகளும், சூறகிய நோக்குகளும் கொண்ட சாதாரண வாழ்க்கையை எடுத்துக்கொண்டு, கலைத்திறனால் அவைகளுக்கு ஒருவிதத் தீவிரத்தன்மையையுஞ் சிறப்பையுஞ் தருகின்றது. ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமான போக்குகளினின்று மானிட வாழ்க்கையின் சிக்கல்களை வெளிப்படுத்தி, அவைகளுக்குத் தேவாசர யுத்தத்தில் காணும் ஒரு முழுமுரத்தை அளிக்கின்றது. அப்போது நாவலானது காவியத்தின் மகிழ்மையையும் விரிவையும் அடைகின்றது.

ஜனாயகத்திற்கு உகந்த சாதனம்

நாவலின் சிறப்பு எண்ணவெனில், அதற்கு மற்ற இலக்கியவகைகளுக்குள் வரம்புகளும் நியதிகளும் அவ்வளவாக இல்லை. அது ஆசிரியரின் மனோவத்திற்கும் கருத்துக்கும் ஏற்பங் சுதங்கிரமாகக் கையாளப்படுவதற்குரிய ஒரு சாதனமாக விளங்குகிறது. உதாரணமாக, நாவலானது சமூகக் கொள்கைகள், பிரச்சினைகள் முதலியவற்றை நேரடியாக விளக்கவோ, அவைகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழிகளைப் பிரசாரஞ்சியப்படவோ முடியாது. அது அவ்விதம் செய்யப்படுகுமாயின், தன்னிலை குலை வது தின்னைம். ஆயினும், நாவல் எழுதப்படுக் காலத்தில் மக்களுது உள்ளத்தைக் கிளர்த்தும் அரசியல், சமூக, சமய சம் பந்தமான பிரச்சினைகள் ஆசிரியன் து உள்ளத்தையுங் கிளர்த்துவது இயல்போதனின், அவை விஷயமாக அவன் கொள்ளுகிற கருத்துக்களும் உணர்ச்சிகளும் நாவில் கதாபாத்திரங்களின் மூலமாக இடம்பெறுவதையும், அவை அரசியல் விஷயமாகவும் சமூக விஷயமாகவும் மக்களின் உள்ளத்தைக் கலக்கி உணர்வை எழுப்பி, அவர்களிடையே அரசியல், சமூக, சமயச் சீர்திருத் தங்களுக்கு அனுகூலமான மனப்பான்மையை உண்டுபண்ணு வதையும் காண்கிறோம். நாவலாசிரியன் சிருட்டிக்கும் வீரர்களும், தியாகிகளும், நல்லோர்களும் ஸ்ட்சிய புருட்களாக விளங்கி மக்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகத் திகழ்வதையும் பார்க்கிறோம். மக்களின் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்படும் நாவலானது, இவ்வண்ணம் மக்களின் வாழ்வை உருமாற்றி உருப்படுத்துவதற்கு உரியதோரு சாதனமாகின்றது.

நாவலானது, சமூகம், அரசியல் முதலிய துறைகளில் காணப்படும் குற்றங்குறைகளை நையாண்டிசெய்ய ஏற்பட்டது நாலன்று. ஆயினும், கதாபாத்திரங்களின் மூலமாக இக் குற்றங்குறைகளைப் பரிசுசித்து மக்களுக்கு அனாயாசமாக அறிவுடை வதற்கு அது ஒரு ஏற்ற கருவியாக விளங்குகின்றது.

நாவல் ஒழுக்கத்தைப் போதிக்கும் நாலன்று. ஆயினும், சம்பவங்களின் சோடனையினாலும், ஆசிரியரின் செய்திதறத்து னாலும் ஒவ்வொரு நாவலிலும் ஒரு போதனை மறைமுகமாகப் பொருந்தியிருப்பது கண்கூடு.

நாவலாசிரியன் தத்துவ ஞானியல்லன். ஆயினும், உலகத்தையும் வாழ்க்கையையும்பற்றிய தத்துவம் அவனுடைய நாவலில் இடம்பெறுமற் போவதில்லை. மேலும், கண்ணுக்குப் புலனுகாத சக்திகள் மக்களின் வாழ்க்கையையும் விதியையும் நிர்ணயித்துவருவதைக் கதாபாத்திரங்களின் சொற்களும், செயல்களும், இயற்கைச் சம்பவங்களும் நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

இவ்வண்ணமாக, மக்களுக்கு இன்பம் பயப்படோடு மக்களின் வாழ்க்கையையும் பிரச்சினையையும் சுவையற எடுத்துக் காட்டுவதிலும், இப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உதவியளிப்பதி லும், பொதுவாகவும் அனாயாசமாகவும் மக்களுக்கு அறிவுடை நல்வாழ்க்கைக்கான தத்துவங்களைப் போதிப்பதிலும், நாவலுக்கு இணையான இலக்கியம் வேறில்லை. ஆகவேதான், ஜனாயகமும் பொது அறிவும் பெருகவரும் இங்நாட்களில், நாவலின் முக்கியமும் உபயோகமும் மேன்மேலும் பெருகவருகின்றன.

நாவலின் இலக்கணங்கள்

இன்று மேலைநாட்டு இலக்கியத்திலும், மேலைநாட்டு நாதன் இலக்கியங்களைப் பின்பற்றி வளர்ந்துவரும் கீழ்நாட்டு இலக்கியங்களிலும் முழு வளர்க்கிபெற்று வரும் நாவலானது, சுதங்கிரமாகக் கையாளப்பட்டுவரும் ஒரு சாதனமாயினும், அதற்கும் சில உத்திகளும் சில பொதுவான இலக்கணங்களும் உண்டு.

நாவல் ஒரு கலையாதலால் அதற்கு ஒரு உருவுமுண்டு. சில நிகழ்ச்சிகளையும் சம்பாத்தினைகளையும் ஒருங்கே சேர்த்துவிட்டால், அது ஒரு நாவலாய் விடாது. நாவலின் கதைப்பொருளுக்கு ஒரு அழகான உருவம் சமைக்கப்படவேண்டும். உருவமும் பொருளும் ஒன்றேடொன்று பொருந்தி இணையவேண்டும்.

நாவல் கவிதையைப்போல ஆவேசத்தினால் எழுதப்படுவதன்று. அதற்கு ஒர் ஆரம்பம், நடு, முடிவு, இவை இருக்கவேண்டும் என்னும் விதி யொன்றுண்டு. கதாசிரியன் எவ்வழிச் செல்லுகிறார்களை எங்கே நடத்திச் செல்லுகிறார்கள், வாசகார்களை எங்கே நடத்திச் செல்லுகிறார்கள், என்பவை அதில் நன்கு புலனாக வேண்டும்.

நாவலில் முக்கியமாக மூன்று அம்சங்கள் நன்கொடைத்திருக்கவேண்டும். முதலாவது கதையின் அமைப்பு மனத்தைக் கவர்வ

தாயும், பரபரப்பை உண்டாக்கவல்ல நெருக்கடியான நிலைமை கள் நிறைந்ததாயும், அதிலுள்ள நிகழ்ச்சிகள் விதுவிதுவென்று நடப்பனவாயும், மேலே என்ன நடைபெறப்போகிறது என்னும் ஆவலைத் துண்டுவனவாயும் இருத்தல் வேண்டும். நிகழ்ச்சிகள் நூன்றேடான்று தொடர்புடையனவாக இருக்கவேண்டும். காரண காரியங்கள் தெளிவாகப் புலப்படவேண்டும். யாவும் ஒரு கதாராயகளையோ; அல்லது ஒரு சில கதாபாத்திரங்களையோ, சுற்றி நிகழவேண்டும். யாவும் ஒரு தொடர்பும் பொருத்தமும் உடையனவாக விளங்கவேண்டும். இதை ஆங்கிலத்தில் “பிளாட்” (Plot) என்பார்.

இரண்டாவது, கதாபாத்திரங்களை நாம் அன்றூடம் காணும் சாமான்னிய மக்களாகவோ, சிறுதொகையினரான செல்வர்களாகவோ இருப்பினும், அவர்கள் உண்மையான சதையும் எலும்பும் உடைய மனிதர்களைப்போலச் சீவசக்தியும் சீவனும் படைத்தவர்களாயும், நம் கணவுகளையும் ஆதர்சங்களையும் உள்ளத்துணர்ச்சிகளையும் சரியாகப் பிரதிபலிக்கக் கூடியவர்களாயும் இருக்கவேண்டும். கதாபாத்திரங்களின் பேச்சு, செயல், சுற்றுப்புற நிலைமை இவைகளைப்பற்றிய ஒவ்வொரு சிறு விவரமும், வாழ்க்கையில் நிகழ்வுபோலவே வருணிக்கப்படல் வேண்டும். உண்மைக்கும் கற்பனைக்கும் உள்ள இடைநிலையை வாசகர்கள் உணராதபடி, கற்பனைக்கு உண்மையின் போர்வையைப் போர்த்துவிடவேண்டும்.

மூன்றாவது, மற்றெல்லா இலக்கிய வகைகளுக்கும் போலவே இதற்கும், அழகும் கம்பீரமும் தெளிவும் வர்யங்க ஓர் இலக்கிய நடைவேண்டும். நாவலின் நடை சீவனுள்ளதாயும், நிகழ்ச்சிகள் நம் கண்முன்னே நடப்பனபோல் நாம் பிரமை கொண்டு கதாபாத்திரங்களின் சொல்லிலும் செயலிலும் நாம் ஜக்கியமடையும்படி செய்யும் ஆற்றலுடையதாயும் ஆசிரியனின் கற்பனைக்கும், உள்ளத்தினின்று எழும் உணர்ச்சிகளுக்கும் ஏற்ற தாயும் இருக்கவேண்டும். (தொடரும்)

20-ஆம் நாற்றுண்டல் வசனம்

ஸ்ரீ அ. வி. முயில்வாகனம் அவர்கள்,

கேருயல்கல் ஹாரி, கொழும்பு

(335-ம் பக்கத் தொடர்)

இனி, “கல்கி”. புதிய நாகரிகமும் தேசிய இயக்கமும் மிக குடையவர் இவர். நகைச்சவை ததும்ப எழுதுபவருள் இவரும் ஒருவர் (அடுத்து இவர்போலபவர் S. V. V.). இவர் எழுதும் சிறுகதைகள் கடைசிவரைக்கும் எப்படி முடியும் என்று யூகித்தறியவும் இபலாதனவாக விருக்கும். வாசிப்போரைப் பலதிறப்பட்ட எண்ணங்களில் மனதைச் செலுத்தச் செய்யும். ஈற்றில் மலைப்பைக் கொடுக்கும் ஒரு முடிவு நாம் காத்திராமலே கடையில் வந்துவிடும். இதனைச் சிறப்பாகச் “செஞ்சிக் கோட்டை” என்ற கடையில் காணலாம். யாவரும் விரும்பும் எளியநடையில் சென்னை வாசிகள் வழங்கும் சாமானிய சொற்கள் பல சேர்த்தே தன் கட்டுரைகளையும் நவீனங்களையும் வரைவார்.

உயில், தாட்டி, சோக்ரா, பாக்கி, வாரிஸ், பிகு, முதலீய சொற்கள் பெரும்பாலும்வரும். தங்கருத்தை வாசிப்போர் எளி தில் அறியவேண்டுமென்பதே இவருடைய எண்ணம். ஆத வினாலேயே பேச்சுவழக்குத் தமிழில் நகைச்சவையுடன் உரிய சொல்லை உரிய இடத்தில் அமைத்து எழுதுகின்றார். நாளாங்த சீவியத்தில் நாம் சென்னைத் தெருக்களில் காணும் எவரையும் எடுத்துப் படம் பிடித்தாரானால் அது அப்படியே அவரைக் கண்முன் கொண்டுவந்து விடுவதுபோலிருக்கும். இவருடைய பாத்திரங்கள் உயிருள்ளன.

“கல்யாணம் ஆகி நாங்கள் பட்டணத்துக்குத் திரும்பிவந்து மாமிக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினேனும். மாமி என்னுடைய தலையைத் தம்கரத்தினால்தொட்டுக் கணிவுநிறைந்த குரவில், “ஸ்வாமி என்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டார். ஒரு பிள்ளையைப் புதிதாய்க் கொடுத்தார்” என்றார். பிறகு பத்மாவைக் கட்டிக்கொண்டு உச்சிமோந்தார். அவருடைய நண்ணில் ஜலம் ததுமிழி வழிந்தது. பிள்ளைகள் இறந்துசெய்து வந்தபிறகு அவர் இன்றுதான் முதல்முதல் கண்ணீர்விட்டார். அதைப்பார்க்க எனக்குப் பெரும் ஆஹதலாயிருந்தது.”

இவ்வரிகளில் இலக்கணவழுக்கள் பல இருக்கும். வேண்டாத சொற்கள் சில இருக்கும். (உ.-ம்: என்னுடைய தலையைத் தம் குற்றினும் தொடல்.) ஆனால் யாவரும் விளங்கும் சொற்களே வழங்கப்பட்டுள். சோகரசம் ததும்புஞ் சொற்கள் இவை. ஆசிரியர் மெய்ப்பாடுகளைக் காண்பிப்பதில் எவ்வளவு வல்லவர் பாருங்கள். நுனுகி ஆராய்வோமானால் அதன் அழகு கெட்டுவிடும். ஸ்வாமி, பத்மா, ஜலம், இரண்டு பிள்ளைகள், என்பன போன்ற பதங்கள் இலக்கண வரம்பு கடந்தன. ‘கரத்தை’ எடுத்தல் வேண்டும். ஆனால் முழுமையாக நோக்கும்பொழுது இது சிறந்த நடை என்றே சொல்லலாம்.

இனி, தமிழ் வசனநடைவல்லாருள் சோமசுந்தரபாரதியாரும் ஒருவராவர். இவர் தொல்காப்பியத்துட் சிலபாகங்களுக்கு உரை எழுதித்தங்களார். அதனைவிட வேறுஞ்சில கட்டு ரைகளும் தருக்க மறுப்புக்களும் எழுதியுள்ளார், கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையைப் போன்று மறைமலையடிகளின் கொள்கை களைப் பத்தியோடு பின்பற்றுவார் இவர். கூடிய அளவு தனித் தமிழ்ச் சொற்களையே உபயோகிப்பவர். ஒளிவட்ட வண்ண மலரைப்பற்றி (தீபாவளிமலர்)க் கூறுமிடத்து “அரிய புதிய கருத்துக்களை எளிய இனிய தமிழ் நடையில் கவைவமலையச் சொற்சுருங்கச் சொல்லும் திறலுடையாரைத் தேடிப் பல துறையிற் பயனுடைய நயனுதவும் நல்ல உரைகளைத் திரட்டிச் சுடரத் தொகுத்த நலமும் வினைத்திறமும் வியத்தற்குரியன்.” * இப்படியே அவருடைய வசனங்கள் இயலும். இவற்றின் அணிகெழுபோக்கும் விழுமியநடையும் ஆசிரிய ரவர்களின் நுண்மானை நுழைப்புலத்தை விளக்குகின்றன. அரிய புதிய, எனிய இனிய, என்னும் அடுக்குப்பதங்கள் வசனத்தை அழகு செய்கின்றன. வட்டசொல் மருந்திற்கும் இல்லை.

குமாரசவாமிப்புலவரும், வித்துவான் கணேசையரும் இலக்குவான் பொருட்செறிவுடைய வனப்புமிக்க வசனநால் பல, பள்ளிக்கூட மாணவருக்கென எழுதியுள்ளர். அவை சிறு சொற்றெடுருடன் விளக்கமுறையில் (descriptive style) எழுதியுள்ளன. சிகபாலசரிதம், குசேலர்சரிதம் முதலியன ஒரை நயமும் மிக்குடையன. இவைதவிர, இவ்வாசிரியன்மாரோ பழைய ‘செந்தமிழ்’ முதல் மூன்று தொகுதியுள்ளும் ஏலவே எழுதியுள்ள சில தருக்கரிதியாக அமைந்த உரையை எடுத்து வாசித்தால் இவர்களுடைய வசனமெழுதும் ஆற்றல் நன்கு தோன்றும். நாவலரையாவின் வசனமெழுதும் ஆற்றல் அவரோடு நின்றுவிடவில்லை!

(தொடரும்)

யாழ்ப்பாணச் சரித்திர சந்திரிகை

‘சரித்திரப்பிரியர்’ எழுதியது

(முற்கூடா)

5. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள்

மணிமகுடதாரிகளாய்த் தனியரசுபுரிந்த யாழ்ப்பாண அரசர்களைக்குறித்து இனிச் சொல்லுவோம். இவ் அரசர்களூள் அதிகீர்த்திவாய்ந்த செக்ராச்சேகரன் ஒருவங்காலத்தே, செக்ராச்சேகர மாலை எனும் சோதிடநால் இயற்றப்பட்டது. பறங்கியர் இலங்கையில் நுழைந்தனர், ஆக்கப்பட்ட கயிலாயமாலைக்கும், ஒல்லாந்தர் காலத்தாகிய வைபவமாலைக்கும் அச்சோதிடநால் மிக முற்பட்ட தாதல்வேண்டும். இனி, அந்தாவின் சிறப்புப்பாயிரத்துள், நூலாக்குவித்தோனுகிய அச் செக்ராச்சேகரனைப் புகழுமிடத்து, இராமமிரான் இலங்கை எளங்கர் புகுந்து கும்பகரணை, அரக்கர்கோவினைச் செயித்து, கமலநாயகி சிறைகடிந்து, சேனைவள்ளமும் தானும் கந்தமால்வரைப் புறத்தனுடி,

அந்தமா தலத்தி லர்ன்தனைத் தாபித் தருச்சனை புரிந்துதன் மூன்று சிங்கையா வருளி யப்பதி தனக்குத் திருப்பெய ரன்னதே யாக்கி நங்கலில் பஞ்சக் கிராமவே தியராய் நான்மறைப் பொருளுளும் பிரியாப் பைங்கொடைப் பாசு பதர்களை ஊற்றுப் பன்னிரு வரைவர வழைத்து,

“ஷ்ரீனி செய்மி ஸ்ரீரை” எக் கருணை புரிந்தவர் தங்களி லிருவர் தாசினி தாங்கும் படிவரங் கொடுத்து, கம்புசெழுங் துளபமா விகையு மாசுது கருளி யாரிய வேங்கென் றனிமணிப் பட்டமுங் கொடுத்து, தேசது குடையு மொற்றையும் வெற்றி திகழ்விடைத் துவசமும் நல்க,

அன்றமுதற் சதுர்யுக நாலாறிற் புவிபுரந்த வரசர் தம்பில் வென்றிதிகழ் மீனவள்முன் செப்பேடங் கத்தழமக்கும் வேத வேங்குஞ் சென்றுகரு நாடகை யந்தரவல் லியிற்பொருது செயித்த வேங்குஞ் கன்றிவரு மதவேழக் கரங்துணித்துப் போசலனைக் கடிந்த வேங்குஞ்

அடந்தரிமு வாயிரத்தோ டெபுநது பாவலருக் களித்த கோவம் [வும் விடைக்கொடியுஞ் சேதுவுள்கண்டிகளோன் பதும்பொறித்து மிகைத்தகோ வடக்கெழுவா வடக்குமினக் தென்றலுக்குஞ் தன்குலப்பேர் வழங்கு கோவம் கடக்கலுழி யத்திதைனை பிரவலர்தங் கட்களித்த கருணைக் கோவம்]

மற்றமுள பெருந்தகைமை யிக்குலத்துப் புவிபுரந்த மன்னார் தாழும் வெற்றிதரு கிருப்புயத்துப் பரித்தபடி தனித்தித் திருக்கின்ற விஞ்சை வேங்கன்.

எனப் புளைந்துறைக்கின்றது. கந்தமால் எனக் குறுகினின்ற கந்தமா தனம் புராணங்கள் கூறும் அட்டகுலகிரிகளுள் ஒன்றென்பதும் இராமேசுரத்துக்கணித்தாயுள்ள ஒரு மலையென்பதும் கற்பனை!

தென்பூமி—வாழுவதற்கு காஞ்சமாதனம்
சேதுவிலும் செம்பையை வரைவிலுக்கேர் காஞ்சமாதனம்.....

எனத் தேவையுலா (179—220) அதனை உயர்த்திக் கூறும். காஞ்சமாணம் அதனை,

அல்லவைக் கிடைகொண்டு பக்கங்களை மருங்கின் மேறு வீல்களை ஓப்புக்கூட காஞ்சமாதனம்.

என இக்கைக்கும் (மகேக்கிரகாண்டம் I 18), இக்காஞ்சமாதனமே இராமாயணத்தில் மகேந்திரம் எனப்பட்டமை கோக்கற்பாற்று. இராமாயணக் கதையில் அனுமார் இலங்கையிற் பாயும்பொருட்டு மலையிலேறி யதுபோல் காஞ்சமாணக் கதையிலும் வீரவாகு தேவர் இலங்கையிற் பாயும்பொருட்டு மலையேறினார். ஆதலால் இருபலையும் ஒன்றே. (இராமாயணக் கதாமிசங்கள் பல காஞ்சமாணத்தில் எடுத்தானப்படுதல் பிரசித்தம்.) சிவதருமோத்தரம் என்னும் சைவ உபாகமமும் இந்தியாவின் தென்கோட்டிலுள்ள மலையை மேய்க்கிரமெனக் கூறியது காண்க (கோபுரவியல் சன, சா). இவ்வரலாற்றில் இலங்கைக்குக் கூடும் மேய்க்கிரமும் அதற்குமேல் பொதியமும் அப்பால் பிரகாரிகளும் அமைந்திருத்தலால் மயேங்கிரமே காஞ்சமாதனமாதல் வெளிப்பட்டது. இங்களமாதவின் இராமேசரத்துக்கணிமையிற் சொல்லப்படும் காஞ்சமாதனத்தோடு சார்புகொண்ட செய்திகளும் தீவிராப் பிரதேசத்திலுள்ள மகேந்திரமலையோடு சம்பந்தப்பட்ட செய்திகளும் ராளடையில் ஸுதிக்களிலே ஒருங்கு கலங்குபோயினவாகலாம், பாசுபதர்கள் இராமேசரத்தில் பூர்வம் குடுகொண்டிருக்குமையால் அன்னோர் இராம பிரானுதோன் அங்கு வரிக்கப்பட்டாரென்ற கொள்கை சுலபமாய் எழுந்திருக்கலாம். தேவையுலா அப் பாசுபதர்களுக்கு வேலேர் உற்பத்தி ஏன்வருமாறு காட்டுகின்றது:

மெய்தூற் தூறவின் விவெந்தே பூசிக்கும்
ஐஞ்சுற்றப் பன்னிருவ ராரியமும்—இக்கிலத்திற்
நேற்றுமீன் யந்தீனையுஞ் சேதுபத்த மீதாகுடி
பேற்றுவத காதமுனி யென்போதும்.....

பாசுபதர்கள் காஞ்சமாதனத்தோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்க, அவர்களுள் “ஆரிய வேந்தன் நனிமினிப் பட்டம்” அடைக்கோர் மகேந்திரமலையோடு சம்பந்தப்பட்டவரேயாமென்பது வற்றஹஸ்தன் எனும் கவிக்கதேச அரசன் செப்பேட்டுச் சாகனங்களாற் தெரியவருகின்றது. (இவ்விபரம் ஸ்ரீ இராசநாயக முதலியாரது Ancient Jaffna எனும் நாவிலூட் கண்டது.) இவன் ஆண்ட கவிக்கம் தற்காலத்து முகவிக்கம் எனப்படுவது. சி. டி. 1038 ஆண்டு சிங்கரசனமேறின வன். இவனது காடகம் செப்பேடுகளில் க.நி.யாங்கு, கங்கை வமி சந்தவரது குலம் ஆக்திரேய (மொமன) கோத்திரமாம். இவர்கள் மகேந்திரமலையில் கோக்கண்கவாமி திருவகுளால் ஒற்றைச்சங்கும், பேரிகையும், பஞ்சமகாசப்தங்களும், வெண்கொற்றக்குடையும், பொற

யாற்ப்பாணச் சரித்திர சந்திரிகை

சாமரமும், விடைக்கொடியும் பெற்றுள்ளவர்களாம். வற்றஹஸ்தன் மதம்பொழியும் ஓராயிரம் பரைகளை இரவலர்க்களித்தனன் எனும் செய்தியும் இச்சாசனத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. அனந்தவர்மன் சோடகங்களது (சி. டி. 1077 மூதல்) சிசாகப்பட்டணச் சாசனத்தில் பின்னும் சில விபரங்கள் தோன்றுகின்றன. கங்கர்கள் முன் ஜுவலாபும் (கோலார்) எனும் கரிவிருந்து தற்காலத்து மைசூர்ப் பிரதேசங்களை பராசாண்டனர். இன்னோர் மேற்றிலைக் கங்கர் எனப்படுவார். இவ்வரசர் ஆவல்லீல் ஐம்பத்தொராம் அரசனாகும் முதற்காமாரணவன் என்பான் தன் காட்டைத் தங்கதயின் சகோதரனுக்கிண்஠ுவிட்டுத் தன் சக்கரோாம் புறம்போக்கு திக்குசிசயங் செய்யுள்ளி, மகேந்திரமலையைபடிப்பது, கோக்கண்கவாயியை வழிபட்டு அவரானால் டச்சிதமான விடைத்துவசத்தைப் பெற்றுத் தனிச் சக்கரப்பதிக்குரிய வரிசைகள் அணிவதோடும் படையெடுத்துச்சென்று, பலாதித்தியபென்னும் கலிச்கதேச அரசர்கள் புறங்கண்டு அத்தேச செங்கோண்மையை மேற்கொண்டனர் என்பது அச்செப்பேட்டின் சாரம். இது இந்தத்திசைக் கலிங்கரது வரலாறு. (Eps Ind IV P. 243. Ind Antig. YXVIII P. 170)

நம் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும் கங்கை வமிசத்தவர்களேயென்பது நன்றாயியப்பட்டதொன்று.

செராச்சேஷாங்கம் க்ஷக்காடன்—(செக்ராச்சேகரமாலை சிறப். கக) மன்றங்கள் டருங்கு ச்கை மரியன்—(இருகுவமிசம் மலை. 107)

க்ஷக்காடன் ஏற்றவர் கிரகா—(தக்கினகயிலாயபுராணம், சிறப்.)

இன்னன பிறவுக் காண்க. இவ்வரசர்களது விருதும் விடைக்கொடியேயென்பது ஏன்வரும் மேற்கொள்களாலும் பிறவந்துவரும் விளக்கும்.

சேவகி துவசன் சிங்கபெய் கோமான் செக்ராசே ஏர்ஸமன்

—(செக்ராச்சேகரமாலை, பக். 8க)

கிடைன் வப்பர் வினங்கிப் பொடியான்—(கைலாசபுராணம், சிறப்.)

அண்டருகல் கிழிர்த்துகிடுப் பரிசுடைத்தாம்

கொண்ட விடைாட்டுப் பொடியிலை—(கைலாசமாலை, பக். 5)

வெற்றி விடைக்கொடியார் மேனி ரியர்குலத்தி

நூற்று மடப்பளியி ஒன்றோரும்—(கிள்ளைவிடு தது, 102)

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் இந்தத்திசைக் கலிங்கர் ஆதலால் தக்கன் தலைக்கருகளுள் ஒன்றுன் சிங்கபூர் பெயரை யாற்பாணத் தலைகரிக்கு இட்டு சிங்ககைக்கர் என வழங்கினார் என்பதும் ஒன்று. இது மேல்வரும் பாகமொன்றில் விளக்கப்படும்.

ஆயின் கலிங்கதேசத்தினின்றும் வந்த இவ்வாரிய அரசர்களை இராமேசரத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தியதியாது? இராமேசரம் இவர்தம் ஆணைக்குப்பட்டதாய், அத்தலத்துச் சிவாஸயத்தில் இவ்வரசர்கள் பத்திழுண்டோராய், சேது திர்த்தத்தை அதிசிர்த்தையோடு காவல் செய்வோராய், கங்காலத்துச் சிவபக்கர்கள் “திருச்சிந்தாம்பலம்”

எனும் மங்கள வசனத்தோடு எழுத்தெடுத்துவதற்கொப்ப “சேது” எனும் மங்கள மொழியோடு நஞ் சாதனங்களை ஆரம்பிப்பாராய், “சேது” எனும் வாசகத்தைபே தம் முத்திலைக் காசக்கு மழுங்குவோ ராய் இருந்தமைப்பற்றி எம் ஆரிய அரசர்கள் இராமேசரத்தோடு மிக ஏம் சம்பந்தம் பூண்டுள்ளவர்கள், யாழ்ப்பான் அரசர்களே ஆதிச் சேதுகாவலர்களைப்பதை,

சேதுகாவலர் விஞ்சாயின்கூக்கெசு ராசசேஷாங்கமெப் திகழ்வதற்
சேதுவனங்கு மங்குமுத்தெடுத்தில்..... — (செக. மரில, பக். 40)

கங்கையாரியன் சேதுகாவலன்—(தழினாவகலாசபுராணம், சிற. 15) என வருவனவற்றாலும், நம் அரசர்கள் எந்திரப் பறவையைக் கொண்டு நான்தோறும் இராமேசரவரத்திற் சுவாமி நரிசனஞ் செப்புப் போய்வருவார்களைஏனாவும் அவ்வாலய அழிவேகத்திற்கு நான் தோறும் கெஉந்திலிருந்து பாறும் கச்சைத்தீவிலிருந்து பூவும் அனுப்பப்பட்டதெனவும் வரும் ஜிக்கத்தாலும் (முத்துத்தம்பிப்பின்னை யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் பக்கம் 56) கான்க. சேதுபதிகளது காலம் சீற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தரசர்கள் வலி குன்றிலிருந்த காலத்தே அன்னேர் வலிபடைத்தனர். முன்னுளில் அச்சேதுபதிகள் “தொண்டியக் காவலர்” எனவே அறியப்பட்டுள்ளார் (செந்தமிழ். II 34) என்பதுமொன்று. சேது எனும் மொழி அரசாசாஸங்களுக்கு ஆசிவசனமாய்க் கொன்றப்பட்டதற்கு, மேல் வேறேறிடத்தில் காம் கட்டப்போகின்ற கொத்தகமக் கல்வெட்டுச் சான்று. செக்ராச்சேகர மூருவன் (சம்பிலி மன்னன்) தன் வெண்சங்கக் கேடையத்தில் சேது என்னும் வார்த்தையைக் கரிய எழுத்துக்களிற் பதித்திருக்கான் எனப் பாதர் குவேறேன் கூறுவதையும் கவனிக்குக. (Conguieta P. 295) அப்பால் யாழ்ப்பாணத்து அரசர்களது முத்திலைக் காசகள் இவையை நிச்சயிக்கப்பட்டவைகளின் மேலெழுத்து சேதுவோயாம். (Ceyl Anteg V Part 4) அவற்றில் “விடைக்கொடியும் சேதுவும்” சின்குதலைக் காணலாம். சேதுக் காசகளை சேதுபதிகளின் காசென ஓர்களம் முத்திராவித்தையாளரெல்லாம் மொழிவோராயினர். ஆயின் முன் குறித்த திலங்கக் கொன்றமையாராய்ச்சிப் பத்திரிகையில் வெளிப்பட்ட ஆராய்ச்சியானது இவ்விடியத்தில் இனிச் சுந்தேக விபரிதமில்லதபடி முடிவுகட்டி சேதுவும் இடபுழும்கொண்ட நான் யங்கள் எம் யாழ்ப்பாணக் காசகளே எனத் தாழிப்பதாயிற்று.

யாழ்ப்பாண அரசர்கள் இவ்வாறு இராமேசர சம்பந்தம் பூண்டு விளங்க, அன்னோரது கலிங்கதேச உற்பத்தி எலாந்தரத்தில் இராமேசரத்துள் மறைந்து, உள்ளபடி கலிங்கத்தினின்றும் ஆதிரேய குலாங்குரர்களாய், மகேந்திரபாவதைக் கோக்கணகவாமி அதுக்கிரகத்தால் இராச பதியமைக்குத்தோமென வங்கோர், சீற்காலம் இராமேசரப் பாகபத கோத்திரத்தாராய் அங்கு மகேந்திரத்தோடு மயங்கி நின்ற கந்தமாதன பர்வத இராமகாவாமி வரத்தால் பூபாரம் தாங்கு வோராய் மாறிவரலாயினர் என்க. (தோடரும்)

பண்ணடக்காலத்து இலங்கையின் மெறநாட்டு வணிகம்

டாக்டர் ஸ்ரீ க. கணபதிப்பீன்ஹீ அவர்கள்

பண்ணடக்காலங் தொட்டே இலங்கை அதன் கடவிலே அகப்படும் முத்துக்கும், காடுகளிலே அகப்படும் யானைக்கும் பெயர்போனது. தி. மு. நான்காம் தூற்றுண்டிலே சுந்திரகுத்தலுடைய அவைகளாத் தில் இருந்த புலவனுகிய சாணக்கியன் தனது அந்தசாத்திரத்தில் முத்துக்களைப்பற்றிப் பேசுமிடத்து, அவை பாண்டிய கவாடகம், தாமிர வநுணிகம் என இரண்டுவகைய எனக் குறிப்பிடுகின்றன. பாண்டியமுலுடைய கவாடபுரத்திலே இருந்தவரும் முத்தைப் பாண்டிய கவாடகம் என்றும், தாமிரவநுணி என்ற பழைய தல்களிலே மழுக் கப்படும் இலங்கையிலேயிருக்கவரும் முத்தைத் தாமிரவநுணிகம் என்றும் குறித்தனன். மேலும், முன்பு கூறிய சுந்திரகுத்தலுடைய அவையில் கிரேக்கப் பிரதிதியமிருந்த மேகத்திலீ என்பவன் அங்காலத்து இலங்கையின் வணிகத்தைப்பற்றி ஒரு சில குறிப்புக்கள் குறித்தனனர். அவன் இலங்கையைத் தூப்பிறபாணம் என வழங்குகின்றனன். அவன் கூறுவதாவது: “தாப்பிறபாணத்திலுள்ள யானைகள் இந்தியாவிற்கும் காணும் யானைகளிலும் உருவத்திற் பெரியன்; புந்திக் கூர்மையும் உடையன; அவற்றை இலங்கையிலுள்ளார் யானையேற்றிச் செல்வதற்கென்றே செய்யப்பட்ட தோணிகளில் ஏற்றி விற்பதற்கு இந்தியாவுக்கு அனுப்புகின்றனர்; கலிங்க தேசத்தோடேயே அவ்வணிகம் நடக்கத்” என்பதாம்.

பின்னர் ஏறக்குறைய கி. பி. முதலாம் நூற்றுண்டில் சோழன் கரிகாந்தபெருவளத்தாளைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணானுர் பாடிய பட்டிடாப்பாலையில், கவிரிப்பும்பட்டினத்து வளங்களை விரித்துக் கூறுவிடத்துப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றன:

“கங்கை வாரியுங் காலிரிப் பயனும்
கழுத் துணவுங் காழுகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் சேரிய எண்டு.”

இங்கு கழும் என்றது இலங்கையை. இவ் அடிகளினின்று, இலங்கையிலிருந்து அக்காலத்து உணவுப்பொருட்களை இந்தியாவுக்கு ஏற்றியலைப் பினர் என்பது புலப்படும். இங்களில்போல்லாத அக்காலில் இலங்கை உணவுப்பொருள் மிகு விளையும் ஒரு பெரும் களாகு இருந்தது.

ஶட்டு மக்களின் தேவைக்கு மேலதிகமாய் இருந்ததனால் பிறாடுகளுக்கும் அவற்றை ஏற்றுமதி செய்தனர்.

அன்றியும், அக்காலத்திருங்க பிளிடி (Pliny) என்றும் பெயருள்ள உரோம ஆசிரியரும் இங்கியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையில் அக்காட்களில் கடைப்பெற்ற வணிகத்தைப்பற்றி ஒரு லெக்டுமியிருக்கின்றனர். அவரும் இலங்கையைத் தாப்பிறபானம் என்றே மழுங்குகின்றனர். அவர் கூறுவதாகவுத : “இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையில் ஜூள்ள கடல் ஆழமற்றது. அக்கடலுக்கெனவே அமைக்கப்பெற்ற சிறுப்பெல்கள் அதற்கடாக இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே போக்குவரது செய்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் 75 தொண்ணுக்குமேல் இல்லை. அவ்வாழமும், கப்பல்கொண்டு கட்டுவோடும்போது தாப்பிறபானத்து மாலூமிகள் கட்சத்திரியங்களுக்கொண்டு திசைபார்த்து ஓடுவதில்லை. எனவே கூறுவது அங்கு கங்கூட்டுத் தோன்றுவது தில்லை. அதற்காக அவர்கள் பறவைகளைக் கொண்டுசெல்வர். கடுக்கடலுட் போனவுடன் திசை தெரியாதவிட்டால் அவற்றைப் பறக்கவிடுவர். அப்போது அவை கரையை கோக்கிப் பறக்கும்; அது அவற்றிற்கு இப்பங்கையாய் அமைத்த குணம்போதும், அதைப்பார்த்த மாலூமிகளும் தமது எப்பிலைக் கரையை கோக்கிச் செலுத்துவார்,” என்பதாம்.

இந்த, இதொறும் பண்டைாட்களில் இலங்கையர் இந்தியாவோடு கெப்த வணிகத்தைப்பற்றி ஒரு சிறித கற்றீலும். இனி, அவர் தீராடுகளோடு டாத்திய வணிகத்தைப்பற்றி ஆராம்ஹாம், கிரித்தவ ஆண்டுத் தொடங்கத்தில் இரண்டு தூற்றுண்டுகளாக உரோம சக்காதிபத்தியம் கடல்வழியாக இங்கியாவோடு கோராய் வணிகங்குசெய்ய முயன்ற வர்தது. இதனால் உரோமருக்கடைய கப்பல்கள் செங்கடல்முவமாக இந்தியாவுக்கு கோரோ வந்து வியாபாரங்கு கெப்பத் தொடங்கின. தாப்பிறபானத்தை (இலங்கைய)ப்பற்றி தீராபோ (Strabo), பிலிடி என்றும் ஆசிரியர் இருவரும் தாம் எழுதிய நூல்களில் வரைக்குண்ணனர். அக்காலத்திலே ஏழுதிய பேரிப்புஞகு (Periplus) என்றும் தாலும் அதைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. அதமட்டுமன்றி, அக்காலத்திருங்க தோலைமி (Ptolemy) என்பவர் தாம் கிறிய பூரேனப்படத்தில் இலங்கையையும் கிறி அங்கு அக்காட்களில் இருங்க தற்காலுக்களோடும், பட்டினங்களோடும் குறித்திருக்கின்றனர். இவற்றிலிருங்க இலங்கை அக்காட்களிலே மேலித் தேயங்களோடு பெரிய வணிகம் கடத்தியது எனத் தெரிகின்றது. அதனோடு முன்னே காட்டிய பெரிப்புளிகள் என்றும் தூவிலிருங்க, இலங்கை அக்காலத்து முத்து, இரத்தினக் கர்ன், வைணிப்புடைய (Muslin), அழுங்காலமேயாடு முதலிய பொருட்களுக்குப் பேர்போனது எனத் தெரிகின்றது.

பின்னர், கி. பி. ஆரூவத தூற்றுண்டுல் கோக்மோக (Cosmos) என்ற உதிஸ்தவப் பாதிரியார் தாம் எழுதிய தலில் இலங்கையைப் பற்றியும் எழுதியுள்ளார். அவரும் அதைத் தாப்பிறபானம் என்றே குறிப்பிடுகின்றார். அவர் கூறுவதிலிருங்க தாம் அறியக்கிடப்பன பின்னருமாறு : ‘தாப்பிறபானம் எல்லாத் தேசங்களுக்கும் உடுவே இருப்பதால், இந்தியா, பார்ஸியா, எகியோபியா முதலிய தேசங்களிலிருங்க பண்டைகளோடு பல கப்பல்கள் வந்து அதன் தற்காலுக்களை அடைத்தன. அப்பண்டைகளை இறக்கிவிட்டு, பின்னர் அங்குள்ள பண்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு தமது காடுகளுக்குச் செல்கின்றன. இலங்கை, குமரி மூனைக்குக் கிழங்கேயுள்ள சென் முதலிய காடுகளிலிருங்க பட்டு, கரிய போளம், கிராம்பு, சங்களம் ஆகிய பொருட்களைப் பெற்று, குமரி மூனைக்கு மேற்கேயுள்ள காடுகளாகிய கலியாணதேசம் (பம்பாய்க்கு அகுக்கேயுள்ளது), மலைாடு (மலையாளம்), சிக்குதேசம், பேர்மியா, ஆயிரிக்காலின் கீழ்க்காரணமிழுள்ள தல்லை முதலிய வற்றங்கு அனுப்பியது. பின்னர், இந்தேசங்களிலிருங்க மினகு, செம்பு, என்னு, பல்வகைப் புடலை, கத்தரி, ஆமணக்கெண்ணெய் ஆகிய பொருட்களைப் பெற்று இலந்திடனே தனத காட்டில் வினையும் பொருட்களையுன் சேர்த்து, சென் முதலிய கீழந்த தேயக்களுக்கு ஏற்றுமதிசெய்தது. கீழந்த தேசங்களுக்கும் மேலைத் தேசங்களுக்கும் உடுவே இருப்பதால் ‘தாப்பிறபானம்’ ஒரு பெரிய பண்டமாற்றுக்காலையாய்த் திகழ்க்கதது.

இல்லை இவ்வளவில் நிற்க, இலங்கையர் சென் முதலிய கீழந்த தேசங்களோடு கெப்த வணிகத்தைச் சிறித கோக்குவாம். இதைக் கெற்றது, கி. பி. முதலாம் தூற்றுண்டுல் எழுதிய பிலிடி என்பவர் கூறுவது மிக வண்புப்படையது. அவர் கூறுவது வருமாறு : ‘தாப்பிறபானத்திலிருங்க மக்கள் சென்தேசத்துக்கு வியாபாரத்துக்காகச் சென்றனர். சென்ததிலுள்ள மக்கள் பணிய மனிதரிலும் பரங்க உயர்மூன் எவராகவும், மஞ்சன் சிறுமூன்கள் கண்ணும் மியிரும் உள்ளவராகவும், பேசும்போது இவ்வியையற்ற காரோ ஒஸ்யோடு பேசுவோராகவும், தம மோடு மொழியால் பேச இயலாதாவாகவும் இருங்களர் எனத் தாப்பிறபானத்து மக்கள் சென்தேசத்து மக்களைப்பற்றி உரோமருக்குக் கூறினார். அன்றியும், சென்தேசத்துக்கு இலங்கைகளுக்காக தமது பொருட்களைக் கொண்டுசென்றால் சென்தேச மக்கள் இவர்களை ஓர் ஆம்ரங்க கரைபில் சங்கிப்பர். இலங்கையர் ஆற்றின் ஒருக்காலயிலும், சென் ஆற்றின் மறுகாலயிலும் தம்முடைய பொருட்களை வைத்துக்கொண்டு கீற்பர். இருபுகுதியாருக்கும் பண்டமாற்றில் ஏற்றுமை ஏற்பட்டுவிட்டால், ஒருக்காலயிலுள்ளார் தமது பொருட்களை விட்டுவிட்டுப் போக மற்றக் கரையிலுள்ளார் வந்து அவற்றை எடுத்துக்கொள்ளவர். அதுபோலவே மற்றவருக்கு செய்வர் என்பது.

உரோம், சேனர் முதலியோர் இவ்வாறு வணிகத்தை நடாத்திக் கொண்டிருக்க, அரேபியரும் அதிற் பங்குபற்றத்தொடங்கினர். பின் னர் இந்திய சமுத்திரத்தில் நடந்த கடல் வியாபாரம் பலகாலமாய் அரேபியர் கையில் இருந்துவந்தது. கி. பி. ஏழாவது நூற்றுண்டளவில் வாணிக நோக்கமாய் வந்த மூஸ்லிம் மக்கள் பலர் இலங்கையிற் குடியேறிவிட்டனர். ஒன்பதாவது நூற்றுண்டுதொடக்கம் தமது வணிகத்தை அராபியர் முன்னையிலும் மும்முரமாய் எங்கும் நடத்தத்தொடங்கினர். அக்காலத்திலே இலங்கைக்கு அடிக்கடி வந்த அராபிய வழிப் போக்கரும் எழுத்தாளரும் இலங்கையைக்குறித்துப் பேசுமிடத்து அதன் வாணிகத்தைப்பற்றியும் கூறுகின்றனர். கிரேக்கர், உரோமர் என்போர் இலங்கையைத் ‘தாப்பிறபாணம்’ என வழங்கிப்பதுபோல, அராபியர் அதனை ‘சேரெந்திப்’ (Serendib) என வழங்குவாராயினர். இம் மூஸ்லிம் வழிப்போக்கருட் சிறந்தவர் இவ்வின் பத்துதன் (Ibn Patuta) என்பவராகும். அவர் ஒருமுறை மாலைத்திவிருங்கு கப்பல்மூலமாய் இந்தியாவுக்குப் போகும்வழியில் பட்டால் (Battala) என்ற துறையில் இறங்கினார். ‘பட்டால்’ என்று அவர் கூறிய துறை இப்போதுள்ள புத்தனம் என்பதாயிருக்கவேண்டும் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். அது ஆரியச் சக்கரவர்த்திக்குக்கீழ் இருந்தாகக் கூறுகின்றார். அவர் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியைச் சந்தித்தபின்னர் ஆதாம்மலைக்கு யாத்திரை போனார். ஆதாம்மலை என்று சிவனெனிபாத்தை (Adam's Peak). அவ்வண்ணம் போனபோது மன்னர் முதலிய இடங்களுக்கூடாகச் சென்று துங்காரி என்ற பட்டணத்தை அடைந்தாராம். அப்பட்டணத்திலிருந்த அரசனுக்குப் பெயர் குணுகி என்றும், அவனை இலங்கையில் உண்மையர்ன அரசன் என்றும் கூறியுள்ளார். ‘குணோ’ என்பது ‘கோனோ’ என்ற சொல்லின் திரிபாயிருக்கலாம். இப்படி இவர் கூறுவது ‘அளக்கோனோ’ என்பவனைப்போலும். ஆரியச் சக்கரவர்த்தியைக் கடற் கொள்ளிக்காரர் தலைவன் என்பர். அதன்பின் தேவிநுவரை அல்லது தோந்திராவைச் சேர்ந்தபொழுது அங்கு வணிகர் பலரைக் கண்டனராம். அவர் புத்தனத்தைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து அங்குக் கும்பல்கும்பலாய்க் கறுவா குவித்திருந்ததைக் கண்டனராம். மலையாளத்திலிருந்து வணிகர் வந்து அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போவாராம். அவற்றிற்குப் பணம் கொடுப்பதில்லை; ஆனால், அவர் வரும்பொழுது அரசனுக்குப் புதை முதலிய பொருட்கள் கொண்டுவந்து பரிசாகக் கொடுப்பார் எனக் கூறுகின்றார். இவ் வழிப்போக்கர் காலம் 14-ஆம் நூற்றுண்டாகும்.

இதிலிருந்து, இலங்கை பண்டைக்காலத்திலே இந்தியாவோடு மட்டுமன்றி, மேற்கே உரோம தேசம்வரையிலும், கிழக்கே சீனைவரையிலும் பெரிய வாணிகம் செய்துவந்தது என்பது தெரிகின்றது.

பல்லவ ஹவியங்கள்

பௌரி க. நவரத்தினம் அவர்கள்

தமிழ்நாட்டை ஆண்ட அரசு பரம்பரைகளுள் ஒன்று பல்லவ பரம்பரையாகும். பல்லவர்கள் கி. பி. 4-ம் நூற்றுண்டுதொடங்கி 9-ம் நூற்றுண்டுவரை தமிழ்நாட்டை மிக்க சிறப்புடன் ஆண்டுவந்தனர் என்பது சாசன, சரித்திர, இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளாற் பெறப்படும் உண்மையாகும். பல்லவ மகேங்கிரவர்மனதும், அவனது மகன் நரசிம்மவர்மனதுங் காலத்திலேயே சைவசமயாசாரியர்களாகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் வாழ்ந்தனர். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளால் சமண சமயத்தினின்றும் சைவசமயத்துக்கு மாற்றப்பட்ட அரசனே மகேந்திரவர்மனுவன் (கி. பி. 600—630). சைவசமயத்தைத் தழுவியின் இவ்வரசன் பிரம்ம, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய கடவுள்கட்டுக் கிறந்த கோயில்கள் அமைத்தான் எனக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் சமய வாழ்க்கை சீராசத்தன்மை பெற்றிருந்ததென்பதற்கு இவ்வரசன் செயல் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளக்குகின்றது. குகைக் கோயில்களையும், ஒற்றைக்கற் கோயில்களையும் அமைக்கும் வழக்கத்தினைத் தமிழ்நாட்டில் தொடங்கியவரசன் மகேங்கிரவர்மனேயாவன். மகேந்திரவர்மனுக்குமுன் தமிழ்நாட்டில் கோயில்கள் சுட்ட மண்ணினாலும் (செங்கற்கள்), மரத்தினாலுமே அமைக்கப்பட்டுவந்தன. பல்லவ அரசர்களது காலத்திற்கு முந்திய கற்கோயில்கள் தமிழ்நாட்டில் இதுவரை கண்டறியப்பட வில்லை. மகேந்திரவர்மனுக்குப்பின் வந்த முதலாம் நூரிம்மவர் மனும் (கி. பி. 630—660) குகைக் கோயில்களையும், ஒற்றைக்கற் கோயில்களையும் அமைத்தனன். இவ்வரசன் மாயல்லன் எனவும் வழங்கப்பட்டனன். பரஞ்சோதியாரென இயற்பெயர் பெற்ற சிறுத்தொண்டாயனுர் இவனது காலத்தவரேயாவர். மாயல்லபுரம் அல்லது மகூபலிபுரம் என வழக்கப்படுங் துறை முகத்தில் இன்று காணப்படும் ஒற்றைக்கற் கோயில்கள் இவ்வரசனுலேயே அமைப்பிக்கப்பட்டன. முதலாம் நரசிம்மவர்மனுக்குப்பின் வந்த இரண்டாம் நூரிம்மவர்மனே (கி. பி. 680—700) தமிழ்நாட்டில் கோயில்களைக் கற்களினால் அமைக்கும் வழக்கத்

தினை முதலில் தொடக்கியவனான். இவ்வரசன் இராசசிம்மன் எனவும் வழக்கப்பட்டனன். இவனது சிற்பமுறை இராசசிம்மாங்க எனப்படும். காஞ்சி கைவாசநாதர் கோயில், மாயல்ல புரத்திலுள்ள கடற்கரைக் கோயில், பனமலீச் சீவாலயம், காஞ்சி ஜூராவத்ஸ்வரர் கோயில் முதலியன இவ்வரசனால் கட்டுவிக்கப்பட்டன.

பெரியபுராணத்துட் கூறப்பட்டுள்ள பூசலாந்தாயனுர் இரண்டாம் நரசிம்மன் காலத்தவரே ஆவர். பின்வரும் பெரியபுராணச் செய்யுட்களிற் கூறப்பட்டுள்ள காடவர்கோமான் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனேயாவன் :

“காடவர் கோமான் கச்சிக் கற்றனி எடுத்து முற்ற மாடலொன்று சிவனுக் காகப் பெருஞ்செஸ்வம் வகுத்தல் செய்வா நாடமா ஸ்ரீயா தாரைத் தாபிக்கும் அன்னுள் முன்னுள் [ன் சடலர் கொன்றை வேய்ந்தார் இரவிடைக் கனவி வெய்தி”

“நின்றஜரப் பூசல் அன்பன் நெடிதுநாள் நினைந்து செய்த நன்றுநீடால யத்து நாளைநாம் புகுவோம் நீதியு கொன்றிய செயலை நாளை ஒழித்துப்பின் கொன்வா யென்று கொன்றைவார் சடையார் தொண்டர் கோயில்கொன் டருளப் [போந்தார்.”

கைலாசநாதர் கோயிலின்கட் காணப்படும் கல்வெட்டில் இராச சிம்மன் கண்ட கனவு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ‘கச்சிக்கற்றவி, எனச் சிறப்புக்கொடுத்துக் கூறப்பட்ட காரணத்தால் காடவர் கோமான் அமைத்த கோயில்மாத்திரமே கல்லால் அமைக்கப் பட்ட ஆலயமாக அக்காலத்தில் விளக்கியதென்பதும் பெறப் படும். காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலே தமிழ்நாட்டில் முதல் முதல் கல்லாலமைக்கப்பட்ட ஆலயம் என்பதே ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. இக்கால ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு பெரியபுராணக் கருத்துடன் ஒத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

பல்லவ அரசர்கள் வரலாற்றினையும், அவர்களது ஆலயத் திருப்பணிகளையும் சிறப்பிடத்துக் கூறுவது இக் கட்டுரையின் நோக்கமானாலும், நாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருஞ்சுகு முகவரையாகத்தே இவற்றையெல்லாம் குறியுள்ளோம். இலக்கியம், சிறப்பம் முதலிய துறைகளில் தமிழ்நாட்டிற்குப் பல அரிய தொண்டுகளை ஆற்றியுள்ள பல்லவ அரசபெருமக்கள் ஒவியத் துறை

யிலும் பெரும் பணியாற்றியுள்ளாரென்பதைத் தமிழ்மக்கள் அறிந்து போற்றுவதை நன்றாகும்,

பண்டைப் பெருமைகளைக் கூறி மகிழ்வது பயனற்ற செயலாகுமெனச் சிலர் கருதலாம். பண்டைப் பெருமையினைப் புகழ்ந்துரைத்துக்கொண்டுமாத்திரம் வாளா இருந்துவிடுவது தவறேயாகும். புத்தப்புதிய கலைகளை ஆக்குதலே வளர்ச்சியின்பாற பட்ட அருஞ்செயலாகும். காலத்திற்கேற்றவைகயில் புதிய கலைகளைத் தமிழ்மொழியில் ஆக்கவேண்டுவது தமிழ் அறிஞர் கடஞ்சும். புதிய கலைகளை ஆக்க முன்வருபவர்கள் பண்டைத் தமிழ்நாட்டுக் கலை இலக்கணங்களை நன்கு கற்று அவற்றின் சிறந்த இயல்புகளை மனத்திற்கொண்டு, அவ்விலக்கணங்களுக்கமையப் புதியனவற்றையுன் சேர்த்துக் காலத்திற்கேற்றன வற்றை ஆக்குதலே பொருத்தமுடைத்து. இற்றைஞர்களுக்கல் அரிகளிலும், ஆசிரிய கலாசாலைகளிலும் ஒவியம் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருவதை எல்லோரும் அறிவர். இவ் வோவியக்கல்வி மேல்நாட்டு ஒவிய இலக்கணத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்திய ஒவிய இலக்கணமொன்றிருக்கின்றதென்பதையும், தமிழ்நாட்டிலும் இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலும் சிறந்த ஒவியங்கள் காணப்படுகின்றனவென்பதையும், கல்லூரி ஆசிரியர்களிற் பெரும்பகுதியினர் அறியாது வாழ்கின்றனர். இங்கிலை மாறுதலைடையவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டிற் காணப்படும் ஒவியங்களுட் சிறந்தன பல்லவ ஒவியங்களோயாகும். புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த ‘சித்தன்னவாசல்’ குகையின்கட் காணப்படும் ஒவியங்களே பல்லவ ஒவியங்களுட் சிறந்தன. பல்லவர்காலத்து ஒவியங்கள் மாமல்லபுரம், மாண்பூர், அர்மாலை, காஞ்சி, மலையடிப்பட்டி என்னும் இடங்களில் இன்றுங் காணப்படுகின்றன. மகாபலிபுரத்திலுள்ள ஆதிவராகர் கோயிலிலும், காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலிலும், காணப்படுகின்றன. ஆதிவராகர் கோயில் ஒவியங்கள் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தன வாதல்வேண்டும். காஞ்சி கைலாசநாதர் ஒவியங்கள் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தனவாதல்வேண்டும்.

கலையாக்கத்திலும், சமயப் பற்றிலுள்ள சிறந்து விளக்கிய பல்லவ அரசன் அப்பர் சுவாமிகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட முத

லாம் மகேந்திரவர்மனேயாவன். இவ்வரசன் “தழினைசீத்திரம்” என்னும் ஒரு ஒவியதாலையும், “மத்தவிலாச பிரகங்கம்” என்னும் ஒரு நாடகத்தையும், வேறு இசைநால்களையுஞ் செய்துள்ளான் என “மாமண்டூர்” கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. இவ்வரசன் நாட்டிய நாலொன்றையுஞ் செய்திருத்தல்கூடுமெனவும் அதுமானிக்க இடமுண்டென்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிடு. “சித்தன்னவாசல்” குடையின்கண் காணப்படும் ஒவியங்கள் மகேந்திரவர்மனுல் அழுகுபெற அமைப்பிக்கப்பட்டனவேயாகும். இக்குகையில் மகேந்திரவர்மனதும் அவன் மனைவியினதும் ஒவியப் பிரதிமைகள் காணப்படுகின்றன. மகேந்திரவர்மனுக்குள்ள சிறப்புப் பெயர்களுள் ஒன்று “சித்திரகாரப்புலி” என்பதாம்.

அஜ்நநா ஒவியங்களுக்குப்பின் சிறந்து விளங்கிய இந்திய ஒவியங்கள் பல்லவ ஒவியங்களோயாம். பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் ஒவியக்கலை சிறப்புற்றிருந்ததென்பதற்குச் சான்றுகள் தமிழ் இலக்கியங்களாகிய மணிமேகலை, பரிபாடல், ஜீவகரிந்தா மணி முதலிய நால்களிற் காணலாகும். சங்ககாலக் கட்டடங்கள் செங்கற் சுவர்களினாலாககப்பட்டமையால் அவற்றின்மேலெழுதப்பட்ட ஒவியங்கள் அக்கட்டடங்களோடு அழிந்தொழிந்து போயினவாம். பல்லவர்காலத்து ஒவியங்கள் கற்சுவர்களிலும், மலைக் குகைகளிலும் ஏழுதப்பட்டமையால், அவை எமக்கு இன்றும் காட்சியளித்து இன்பம் பயப்பனவாயிருக்கின்றன. பல்லவ ஒவியங்களின் சிறந்து இயல்புகளை மறு கட்டுரையில் விரிவாக எடுத்து விளக்குவாம்.
(தொடரும்)

அஜைந்த தீபம்

நவாஸியூர், ஸ்ரீ சோ. நடராஜன் அவர்கள்

1

மன்னவன் பிம்பி சாரன் மாழுனி யான போதி மன்னவன் றனக்கோர் கோவில் வகுத்தனன் சலவைக் கல்லில் மின்னுறுத் மேகம் போல விளங்குமத் தாது கோபம்* மன்னிய ஏளத்தாற் கல்லில் வகுத்ததோர் வணக்கம் போலும்.

2

மாலையி வரச கோட்ட மங்கையர் மடவார் மற்றுங் காலனை யொத்த கண்ணார் காங்தளாஞ் செங்கை பொங்க மாலையும் பூவுஞ் செம்பொன் மணிவிளக் கேந்தி வங்து “சிலமே ஞான மூர்த்தி சேவடி சரண்” மென்பார்.

3

அன்னவ னிறந்த பின்றை யவன்மத னரசு செப்வான் சொன்னவங் கெறியை வாளாற் றுகடத்துவெங் குருதி கொண்டே தன்மதம் சிறுவி வேத வெள்விளக் தழைக்க வென்றே பன்னரும் பெளத்த நால்க் எளுதி பண்ணி ஞுனே.

4

மாழுத வேளி லோர்காள் மாலைவங் திறுத்த தாக, கோழுனி பரவு மன்பாற் கோப்பெருங் தேவி தோழி சீமதி யென்பாள் கங்கை சேர்ந்து ராடிக் கையில் பூமலி கலமும் பொன்செய் புதுமணி விளக்குங் கொண்டே.

5

ஆயதன் ரேவி முன்ன ரஞ்சலி செய்து செவ்வேல் பாய்வது போன்ற நோக்கா லவள்முகம் பார்த்த போது காயமு கடுங்க வெம்பிக் கண்ண்முளம் பயந்து தேவி வேயறு தோளி தன்னை விஷமென வெகுண்டு பார்த்தாள்.

6

“செய்வது சிறிதாக் தோய், செத்திட உறதி கொண்டாய், வெய்வெம் அரசு ஞை விலங்கினுப் போதி நாதன்

* தாதுகோபம்—Dagoba புதர்கோபம்.

வைகுமக் கோவில் சென்று வணங்குவார் தலையை யின்னே
கொட்டிடு மரசன் இந்தக் கொடுதெறி விடுதி” யென்றார்.

7

கோப்பெருங் தேவி சொன்ன கொடுமொழி கேட்டு மங்கை
கூட்பினள் கையைச் சென்னி குனிந்தனள் வணங்கி மீண்டு
தீப்பொவி வேள்வி முன்னார்த் திருமணஞ்சு செய்து காதல்
ஒப்பிய மன்னன் தேவி அமிதையை யனுவி நின்றார்.

8

புதுமணங் கண்ட அந்தப் பூங்கொடி கையிற் செம்பொன்
மதியன் ஆடி பார்த்து மையிருட் காந்தல் வாரி
விதியென வகல்சீ மந்த ரேகையிற் சாந்து பூசி
விதியென வழகு செய்தே யினியநற் கனவி வாழ்ந்தாள்.

9

கண்டது மிவீளைக் காந்தள் விரலுறு கைவி திர்க்க
ஒண்டொடி கூறும் “நின்னே வழுபழி வந்த தையோ!
கண்ணென்றி நிற்க வேண்டா கடிதகண் நிடுதி” யென்னத்
தண்மதி யனையாள் நீங்கிச் சார்ந்தனள் சுமதி முன்பே.

10

அரசினங் குமரி யான அழகிய சுமதி யாங்கு
சரிக்கு ராந்தி வேளை சாளரத் தருகே தங்கிப்
பெருகிய காத ஹுட்டுங் காவியம் பருகி நின்றாள்
உருகிய தீக்கோல் போல உளமெலாம் உயிர்ப்புப் பெற்றே.

11

வென்மலர் தீபங் கொண்டே விமலர்க்குப் பூசை செய்ய
ஏண்ணிய நங்கை தன்னைக் கண்டதும் நடுங்கி வெஞ்சில்
ஏண்ணிய நினைவு மாறக் காவியம் நிலத்தில் வீழு
“பெண்ணிது துணிவு நன்று பிழைத்ததன் மதிகார் ஜென்” ரூள்.

12

வேறு

“ எங்கள் நாதனை ஏத்துதற் கேகுமின்
செங்கை மாமலர் தூவித் தொழுவம்யாம்
தங்க லீரினித் தாமதந் செய்கலீர்
தங்க மாமுனி கோவிந்குத் தோகைமீர்.”

13

என்று கூறித் தலைநியிர்க் கேயவள்
சென்று வாயிலா் தப்புர மெங்கலும்
நின்று கூவினள் கேட்டவ ரிற்சிலர்
கன்றித் தாற்றக் கதவடைத் தார்சிலர்.

14

அகவல்

மன்னவன் மாளிகைக் கோபுரத் துச்சியில்
மின்னிய வெண்கலக் கொடுமூடி மீது
மாலைக் கதிரொளி மின்னி மணறந்தது;
வீதிக ஜொல்லாம் வெய்யிருள் பரவ,
ஈர மாந்தர்த் மரவ மடங்கப்
பசுபதி கோவிலிற் படுமணி யிரட்டும்
வேனில் மாலையில் விளங்கி ஜெனிரும்
“புத்தர் கோவிலிற் புதுவிளக் கொளியிடும்
விததையி தென்”ன வீரர் மருண்டார்
மரக்கிளை யூடே மணிநிகர விளக்கின்
பெருக்கக் கண்டவச் சேவகர் பெயர்ந்தார்.
வாருநை யகற்றி வாய்விட் டலழினர்
“யாகூர யோாந் யாதுசெய் தனை”யெனப்
“போதி நாதன் பூங்கழல் பரவும்
சீமதி நா’னெனச் செப்பினள்; கணமே
போஞ்தது வாளே; பாய்ந்தது குருதி
வீழ்ந்தனள் கங்கை; விளங்கிய தாரகை
வெண்கற் றரையெலாஞ் செங்கிறம் படர
அவிந்தது கடைக்காற் றீபம்
அவிந்தது புத்தொளி யளவில்பல் லாண்டே.

தமிழ்க்கவிப் பித்து

க. ச. “ஆனந்தன்”

1. பொன்னின் குவையெனக்கு வேண்டிய தில்லை—என்னைப் போற்றும் புகழெனக்கு வேண்டிய தில்லை—என்னைப் போற்றும் புகழெனக்கு வேண்டிய தில்லை—அந்த மார எழுகெனக்கு வேண்டிய தில்லை.
2. கன்னித் தமிழெனக்கு வேணுமே யடா!—உயிர்க் கம்பன் கவியெனக்கு வேணுமே யடா! தின்னாத் தமிழெனக்கு வேணுமே யடா!—தின்று செத்துக் கிடக்கத்தமிழ் வேணுமே யடா!
3. உண்ண உணவெனக்கு வேண்டிய தில்லை—ஒரு உற்று ரூரைனரும் வேண்டிய தில்லை—இள மன்னில் ஒருபிடியும் வேண்டிய தில்லை—இள மாத ரீதமுறுதும் வேண்டிய தில்லை
4. பாட்டில் ஒருவரியைத் தின்று களிப்பேன்—உயிர் பாடு மிடங்களிலே தன்னை மறப்பேன் காட்டில் இலக்குவளைக் கண்டு மகிழ்வேன்—அங்குக் காடுக் கிழங்குகளும் தின்று மகிழ்வேன்.
5. மாட மதிலைநகர் விதி வருவேன்—இள மாதர் குறுநகையிற் காத இறுவேன் பாடி யவர்களைக்கக் கூடி மகிழ்வேன்—இளம் பச்சைக் கிளிகளுடன் பேசி மகிழ்வேன்.
6. கங்கை நதிக்கரையில் மூழ்கி யெழுவேன்—பின்பு காறும் மதுரைநகர்க் கோடி வருவேன் சங்கப் புலவர்களைக் கண்டு மகிழ்வேன்—அவர் தம்மைத் தலைவண்ணகி மீண்டு வருவேன்.
7. செம்பொற் சிலம்புடைத்த செய்தி யறிந்து—அங்குச் சென்று கிடிந்தமுது நொந்து விழுவேன். அம்பொன் நூலகமிது கண்டனெ னடா!—என்ன ஆளந்த மானந்தங் கண்டனெ னடா!
8. கால்கள் குதித்துநட மாடுதே யடா!—கவிக் களீரைக் குடித்துவெறி யேறுதே யடா! நூல்கள் கனித்தமிழில் அள்ள வேண்டும்—அதை நோக்கித் தமிழ்ப்பசியும் ஆற வெண்டும்.
9. தேவர்க் கரசு* நிலை வேண்டிய தில்லை—அவர் தின்னுஞ் சுவையமுது வேண்டிய தில்லை சாவிற் றமிழ்படித்துச் சாக வேண்டும்—என்றன் சாம்பல் தமிழ்மணந்து வேக வேண்டும்.

* தேவர்க்கரசு—இந்திரன்.

நாலு நினைவு

தீர் நா. சிவபாதசுந்தரன் அவர்கள்.

1. காவியங்களை உன்னினால்—என் ஆவி யெழும்புதடா தாவிப் பிடிக்கிலோ—எனப் பாவியெற் கெட்டாதாம் என்னத் துணையளவும்—என எண்ணிப் படித்திட்டால் வெள்ளம் பெருகுதடா—அதில் காலமும் செல்லுதடா.
2. ஒவியங்களை ஓர்ந்தால்—எனக்கு ஒய்யாரம் ஒங்குதடா ஒதும் மொழிகளும்—அதற்கு ஒதுங்கி நிற்குதடா நாடுநல் இணர்வை—மிக நயங்தாட் டுதடா பாடும் புலவனையும்—இசை பாடிக் களிப்பிக்குதடா.
3. வீரரை யெண்ணுகையில்—உள்ளில் வீரம் பொங்குதடா பாரக் கவலையெல்லாம்—எங்கோ பஞ்சாப் பறந்ததேயடா சின்னைப் பொழுதேனும்—துன்பச் சோர்வினைக் காணேன்டா என்ன வீரமடா—அவர்கள் என்றுமே வீரரடா.
4. பத்தினிப் பெண்டிர்க்கண்டால்—எனக்குப் பத்தி பரவுதடா உத்தம செய்க்கையை—உன்னில் உன்மத்த மாருதடா, அன்பு ஸ்கீயமோ—இசை அமைதிக் களஞ்சியமோ வானுயர் இதனின்பம்—இங்கு வகுக்க முடியுமோதான்.

கற்புக்கு இலக்கியம்

கற்புக்கு இலக்கியம்

“சேலுநாறு”

“நன்பரே! என்ன விசேடம்?” “இன்றைக்கு அப்படி விசேடமாகச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நவீனியாவில் ஜேர்மானியர் ஒட்டம்பிடிக்கின்றனராம். நிற்க, இன்று எங்கள் இஞ்சினீயர் என்னோடு கொஞ்சம் சீரிவிட்டார்.” “என்ன, காரணமோ?” “வல்லை ரூட்டு வேலைக்கு அனுமதித்த தொகை மிகக் கூடிவிட்டதாம்.” “என் அப்படிக் கூடும்படி நேர்ந்தது? அதற்கு உம்மோடு என் சீரவேண் உம்?” “வாரும், கடற்கரையால் உலாவிக்கொண்டு பேசிக்கொண்டே போவோம்” என்று சொல்லித் தில்லையர் என்னும் பி. டபின்டு. ஏ. கிளாக்கர் தம் நண்பர் விவநேச்கரையும் அழைத்துக்கொண்டு பண்ணைக் கடற்கரைத் தெருவால் கிழக்குநோக்கி மெல்ல நடந்துகெல்கின்றனர். காற்று வாங்குவதற்கும் ஏற்றனவாயிருந்தன அந்த இடமுங் காலமும். தில்லையர் மேலுங் தொடர்ந்து, “இஞ்சினீயர் அந்த நாட்களில் நேரமின்மையாற் கவனிக்கவில்லைப்போலும். ஓவசியர் குறித் திருந்த தொகையைச் சரியென்று காட்டி நானே அனுமதித்து எழுதி விட்டேன். காசுத்தொகையையும் ஓவசியர் பெற்றுக்கொண்டார்; இனி என்ன செய்யலாம்?” என்றார்.

சிவ: அப்படியானால் இனி அவருக்குக் கொடுக்கவேண்டிவருந் தொகை யில் கழிக்கலாம்தானே?

தில்: இல்லை, அது ஒன்றும் சரிவாது இனி. ஆனால் இஞ்சினீயருக்குத்தான் இதனால் என்ன? என்று சொல்லிக் குறைப்பட்டார். சிவநேசர், “உமக்கும் இதில்.....” என்று சொல்லி நிறுத்தி தித் தில்லையரது முகத்தைப் பார்த்தார். அவர் சிரித்துக்கொண்டே “தெரியாதா! பி. டபின்டு. ஏ. யில் நடக்கிற காரியங்கள்” என்று இழுக்க, இச்சம்பாத்தை இவ்வளவில் முடிந்தது. தில்லையர் முகத்தில் திடைரென இருங் கவிந்தது. அவர் ஒன்றும் பேசாது தலையைக் குனிந்துகொண்டே சிறிதுதாரம் போனார்.

சிவ: ‘அன்பரே! என்ன யோசனை?’

தில்: ‘அப்படி விசேடமாக ஒன்றும் இல்லை. ஆனால்.....உமக்குத் தெரியுந்தானே என்கு குடும்ப நிலைமை. மூத்தமகள் பருவம் அடைந்தவளாய் இருக்கிறார்கள். பல இடங்களிலிருந்தும் மண்ம் பேசிவந்தார்கள்தான். ஆனால் வீட்டிலே.....’

சிவ: வீட்டாரின் விருப்பம் என்ன? உமக்கு எங்கே விருப்பம்?

தில்: அவை எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தவில்லை. என்ன செய்யலாம்?

சிவ: சரி, எவை எப்படிக் கிடந்தாலும், உமது மகனுடைய மனம் எங்கே செல்கிறது?

தில்: இதென்ன கேள்வி! அவனுடைய எண்ணத்துக்கெல்லாம் நாங்கள் இடங்கொடுக்க முடியுமா?

சிவ: இல்லை ஐயா! உங்கள் மகனுக்கு எந்த இடத்தில் சம்மதமோ அதுதான் சம்மந்தம். இங்கே பாரும் என் தலையை. எனக்கு வயது அறுபத்திரண்டு.

தில்: சரிதான்கானும். நானும் இந்த இலங்கையில் பாராத இடமும் தில்லை; பழகாத நண்பரும் இல்லை; அறியாத இஞ்சினீயருமில்லை. உமதுவார்த்தை வீண் பேச்சுத்தானே. பாரும், ஒருபெண் தனது குலத்துக்கு அடாததைச் செய்யத் துணித்தாலும் சும்மா விட்டு விடுவீர்போலும். ஆதலால் பலவற்றையும் ஆலோசித்தத்தான் ஆக வேண்டும் எதுவும். ஆனால், ஒருபிள்ளையைப் பாடுபட்டுப் பெற்று வளர்த்துப் படிப்பித்து கண்மைபெறலாம் என இருக்கும் பெற்ற ரேருக்கு மாறுபண்ணுமானால், அந்தப்பிள்ளை குடியைக்கெடுக்க வந்ததல்லவா? அதனால், நாம் முங்கி அதனைத் தொலைத்தால் என்ன?

சிவ: “அப்படியெல்லாம் என் கடுமையாகப் போகவேண்டும்? அது இருக்க, முதலில் உமது மகனின் விருப்பத்தைச் சொல்லும். இப்படி வாரும்—இது நல்ல இடம்—இங்கே உட்கார்ந்து பேசுவோம்.” இருவரும் அங்கு நின்ற ஒரு பூவரசமரத்தடியில் ஒருவரையொருவர் நோக்கியவாறு உட்கார்ந்தனர். மெல்லென் நல்ல தென்றலுங்களும் தவழ்ந்தது. அந்திவானம் சிரித்தாற்போல மேலைக்கடவில் சூரி யனும் இலங்கினான்.

தில்: நன்பரே! என்றுடைய அனுபவத்தில், மணப்பெண்ணுடைய விருப்பத்துக்கு மாருகப் பலவற்றைப்படுத்தி மணஞ்செய்த இரண்டு மூன்று குடும்பங்கள் கல்ல நிலைமையில் இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

சிவ: அது சரிதான், இருக்கலாம். ஒன்றின் இயல்பைப் பரும்படியாய்ப் பார்த்துவிட்டு வெளித் தோற்றுத்தைக்கொண்டு அதன் தன்மை இப்படித்தான் என்று சொல்லுதல் பொருந்தாது. நுட்பமாய் நோக்கினாலும் அறிவுடையோர் அறிவாரேயன்றி, அறிவில்லார் அறியமாட்டார். அவ்விதமான குடும்பங்கள் “காதன் மனையாருங் காதலனும் மாறின்றித்திதில் ஒருகரும் செய்ப்” என்

பதற்கு இலக்கியமானுமோ? அன்றி, அவர்கள் இருவரும் “காகத் து இருகண்ணிற்கு ஒன்றே மணி அமைக்காங்கு” உடல் வேறெனி னும் உயிர் ஒன்றாக வாழ்வாரோ? “ஒப்ப முடிந்தால் மனைவாழ்க்கை முன் இனிடே” என்றவர் பெண்பாலாரைத் தவிர்த்துக் கூறினாரோ?

தில்: சரி, எல்லாம் உலகத்தில் நீதிசாத்திரங்கள் கூறியபடிதான் நிதிகளின்றனவோ? அதிகம்...என்...கதை.....

சிவ: இல்லை; ஆனால்,.....

தில்: இல்லை என்றுவிட்டாரே. போதும், அவ்வளவுத்தான் எனக்குத் தேவை.

சிவ: ஜயா! எந்த வகுக்குத்துக்கும் வைத்தியம் செய்யலாமாம். பிடி வாதத்திற்கு வைத்தியம் இல்லை என்பார்கள். நண்பரே! கடவுள் அறிவைத் தந்தால் வாழ்க்கையில் அதனைக் கைக்கொண்டுதான் நடக்கவேண்டும்.

தில்: சரி, ‘சட்டம்பி’யார் சொன்னபடி கேட்கத்தான்வேண்டும். இது விஷயத்தில் என்னை என்ன செய்யசொல்கின்றோ?

சிவ: உமது மகனுடைய மனவிருப்பத்தை எனக்குத் தெரிவியும்.

தில்: “இராசம் அரைராசாவின்மேல்தான் மனம் வைத்திருப்பதாகத் தாயார் சொல்லியிருக்கிறார்.” “அவர் யார் அரைராசா?” “எங்கள் வீட்டுக்கு அதிகமாய் வந்தபோகிறவன். தெரியாதா, நீங்களும் பார்த்திருப்பிர்கள்.”

“எப்படி நிலைபாமி? உழைப்பென்ன?” “விலம்புலம் கீடு ஒன்றுமே அவனுக்கென இல்லை. தமிழ்ச் சட்டம்பியார் வேலைதான். தெரியாதா அவருடைய உழைப்பு!” “உமது மகனுடைய மனம் இரசிப்பதற்கு அவனிடத்தில் என்ன விசேஷ குணம்?” “சங்கீத ஞானம் உள்ளவன். இராமாயணக்கதைகளும் பிறவும் நல்ல இரசபாவத்தோடு பேசுவான்.” “அப்படியா! ஆன் எப்படி?” “அளவான உயரம்; நல்ல தேக்கட்டு; நிறம் சிவலை; தலை—அடர்த்தியான கருண்ட மயிர் பக்கங்களிற் படிக் கிருக்கும். பார்க்கைக்குக் கொஞ்சம் அழகானவன்தான்.” “அவன் யார் பகுதியைச் சேர்த்தவனே?” “என் மனைவிக்குச் சொந்தக்காரன். அவர்தான் தன்பக்கத்து ஆள் என்ற அவனிடத்தில் பட்சமும்..... ஆனால் தன் மகளை அவனுக்கு விவாகஞ்செய்ய மனம் இல்லை.” “என் அப்படி! அவர்களுக்கு வேறு எங்கே விருப்பம்?” “பொருள் இல்லாத வன்; உழைப்புப்போதாதவன் என்றுதான். அவர்களுக்கு அப்புக்காத்து சோமகந்தாம் வீட்டில்தான் மனம் செல்லுதா.” “நல்லது, உங்களுக்கு எங்கே செய்ய விருப்பம்?” “என்று கந்தோரில் எனக்குக்கீழ் உத்தி யோகத்தாராய் இருக்கும் சபாரத்தின்திற்குத்தான். அவனும் என்று மருமனுகவந்தால் இன்னும் ஒரு படி உயர்வான்.”

கற்புக்கு இலக்கியம்

“ஆ! பாவம்! தூரோசம் செய்தபோடாதேயும், குருவிக் கூட்டைக் கலைத்து போல்”

தில்: என்ன! என்னுடைய உற்ற நண்பனுக் குருங்கும் எனது மனப் போக்கைத் தெரியாது பின்னரும் இவ்வாறு சொல்கின்றிரோ? எனது குடும்பத்துக்கு முதன்முதல் வரும் போவழி குடும்பம் முழு வகையும் பார்க்கத்தக்கவனாக அல்லவர் இருக்கவேண்டும். குடும்பம் நிலைகெட்டால் எங்கள் வாழ்வதான் யாதோ? இந்தச் சாத்திரங்களைப் பேசிப் பொழுது போக்களமே தவிர வாழ்வதைச் சீர்ப்பெறச் செய்தல் என்பது முடியாது.

தில்லையர் இவ்வாறு மனக்கைப்படுதன் கூறக் கேட்டுச் சிவநேசரும் “கல்லது, நேரமாயிற்று. நான் இங்கே ஓராலுவலயப் போய்வரவேண்டும்; நீரும் எழும்பும்” என்று சொல்லி ஏழுந்து கிழக்குமுகமாய் நல்லூருக்கு வழிக்கெண்டார். தில்லையரும் தமது வீட்டை நோக்கி வழிக்கொண்டார். அப்போது மாலையிருள் கவிந்து ஏந்தும் பரந்தது. முழு யிலுண்ண பொருட்கள் அவ்விருளில் மறைவதாயின. கார்காலமானபடியால் வானத்திலும் வடக்குத்திசையாக முகில்கள் கறுத்து ஏழுந்தன. தில்லையரும் மனத்தைப்போல் எல்லாத்திசையையும் இருள் மூடிக்கொண்டது. நகர வெளிச்சத்தின் உதவியால் அவரும் கடந்து சென்றார். சிவநேசரின் உறுதிமொழிகள் ஒருபுறமாக, விவரக் விஷயத்தில் அவரது மனைவியின் முரண்பாடு ஒருபுறமாக, மகள் இராசத்தின் மாறுபாடு ஒருபுறமாக, நடுக்கடலில் புயலில் அகப்பட்ட தோணி போல அவர் மனம் சுழன்றது; கடையுங் தளர்ந்தது. ஒருவாறு கடந்து போய்ப் பெரிய தெருவில் அமைக்குத்தன் தமது வீட்டுடையுகுங்கார்; தமது அறைக்குன் துழுமாந்தார்; உடுப்பைக் கழுற்றினார்; வீட்டு உடையை அணிந்தார்; வெளியே வந்து விருந்தையிலிருந்து சாய்மணை நாற்காவியில் தொப்பென்று விழுந்தார். மேலே தொங்கிக்கொண்டிருந்த விளக்கைப் பார்த்தவண்ணம் சித்தப்பிரமை பிடித்த வர்களைப்போற் கிடந்தார் அசைவற்று.....

இராசம் தன் படிப்பறையில் இருங்கு “கற்புக்காசி” அல்லது, “திலகவதியின் சீலம்”—என்னும் தமிழ்ப் பெண்மணியின் சரித்திரத்தை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் வாசித்தது அவன் தந்தையின் காதிலும் பட்டது. அவன் வாசிக்கிறார்:— “சித்திரா தனது மகள் திலகவதிக்கு மனஞ்செய்ய அளகாபுரியை ஆளும் குபேரனைப்போன்ற சம்பத்துள்ளவனித்தான் தெரிக்கெதுத்தல் தக்கெதன மினைத்திருந்தாள். பராசேனன் தன்னருமைப்புத்திரிக்கு ஆண்மையில் வீமனும் அறிவில் ஆதிசேநும் போன்ற மனைகளே தங்களென்று திசைகள் தோறும் ஒற்றை ஏவித் தேவீவித்தான். திலகவதியோ காமையைப் பழிக்கும்

கட்டமுகும் உயர்ச்சிலும் கல்வியழகும் வாய்ந்த தன் காதலைனேயே — அவன் செல்வசம்பத்தில்லாதவனே எனினும்—மனப்பதென மனங் அணிந்திருந்தாள். தாய் நஞ்சையர் வேறு எவ்வரையேனும் மனம்பேசி முடிக்க முயன்றால் தான் உயிர் துறப்பதெனவும் உறுதிகொண்டாள்”.

“அடி! பேதாய்!! பெண்களுக்கும் ஒரு மனநாற்றுக்கியா? அணிவா? ஏது, பைத்தியத்தனமாக உந்தப் புத்தகத்தை ஏன்படிக்கிறோய்? நிறுத்து—நீடியும் உவ்வகையில் ஆளாத்தான் திலைவோ?” என்று இடி இடித் தாற்போன்று கர்ச்சித்தார் திலையர். இராசத்தின கையில் இருந்த புத்தகம் சத்தத்தின் அதிர்ச்சியால் நழுவிற்று. இராசம் திடுக்கிட்டு இடியேறு கேட்ட “அசணம்போல் உயிரொடுங்கித் தாய்பக்கத்தை அடைந்தாள். என்செய்வாள்! பாவம்!!” திலையரும் கதிரையிற் சாய்ந்தார். தாய் இராசத்தை அனைத்துத் தேற்றினாள். சுவர்மணிக் கூண்டும் டங்டிடும் என்று பத்து அடித்தது. சுந்தரம்மாளும் திலையரை “என்? இன்னும் கேரமாகவில்லையா? எழும்புங்கள்” என்றாள் மிக்க பரிவுடன். திலையர் “இன்று எனக்கு உடம்பு போதாது. நீங்கள் போய் ஏதோ பார்க்கிறதைப் பாருங்கள்” என்றார். மனைவி கூட்டச் சென்று “என் அதிக யோசனை? மனத்தை விடவேண்டாம். நாளைக்குக் கந்தோருக்குப் போகி நதிலையா? எழும்புங்கள்” என்று கையிற் பிடித்தாள். உடனே அவரும் எழுங்கு சமயலறைங்குப் போனார். “இராசம் சாப்பிட்டுவிட்டாளா?” என்றார் திலையர். “பின்னோகள் எல்லா ருக்கும் கொடுத்து நித்திரைக்கனுப்பிவிட்டேன். நீங்கள் பாருங்கள்” என்றாள் அவரது மனைவியும்.

திலையரும் மனைவியும் போசனம் முடித்துக்கொண்டு படுக்கைக் குப் போயினர். திலையருக்கு அன்று இரவு முழுவதும் நித்திரை இல்லை. மகஞ்சையை விவாக நினைவுதான். மனைவியோடும் ‘குசு குசு’ என்று பல நியாயக்களையும் அவிழ்த்துவிட்டார். தான் பின்னோகள் உள்ளவரென்றும் குடும்ப பாரதத்தைத் தானில்லாக்காலத்தும் பார்க்கத் தக்காலென்றுவிடையே முதலில் குடித்துள்ள நுழைத்தல் வேண்டும் என்றும் அதற்குத் தக்கான் சபாரத்தினமே என்றும் மனைவி முன்னிலை யில் முடிவுசெய்தார். மனைவி அயர்து தாங்கினான். அவரோ மனத் தில் எடுத்த காரியம் முடித்தல் அவசியம் என்னும் அவாவினால் வெளி விருந்தக்கு வருவதும் உள்ளே படுக்கையறையில் இருப்பதும் மனிக்கூட்டில் மனியை என்னுவதுமாக இருந்தார். இராசபொழுது இன்று நீடித்து நிற்கிறதே என்றும் யோசித்தார்.

மனி ஜுங்கு அடித்தது. திலையர் தலையாயிற் கதவைத் திறந்து கொண்டு சபாரத்தினம் வீட்டுக்குப் போனார்.

கற்புக்கு திலையியல்

இராசம் இரவு முழுவதும் நித்திரை இன்றி அவஸ்தைப்பட்டாள். கார்கால முகில்கள்போல் அவள் மனத்தில் துக்கங் குவித்தது. மழையிருளில் கெறிக்கொள்ளும் பேதையைப்போல் அவள் மனம் மயக்க இருளில் தத்தனித்தது. தங்கையின் கர்ச்சசை ஒரு காலத்தும் கேளாத அதிர்ச்சியாயிருந்தமையால் அவள் கெஞ்சை அதிரச் செய்தது. அவளது இரத்த நாடிகள் காட்டாற்றுப் பெருக்குப்போல் வேகமாயோடின். இவ்வாறே, தன்வசமினரில் இருந்த அன்னாது உடலில் உயிர் அகத்த தோ புத்தத்தோ என நிலைகுலைந்தது. படுக்கையின்மேல் உடலில் உயிர் தடிப்பது போல் பக்கத்தக்குப்பக்கம் புரண்டாள். முகம் குப்புறக் கிடந்தாள். ஊழிக்காலத்துத் தீ அக்ஷிய காற்றேரூகூடி ஊதினாற் போலச் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் நட்டுவிருந்தாள். சில மணிநேரங்கு சென்றபின் உயிர் சிறிது நேரி அறிவென்னும் ஒனி ஒன்றைப் பற்றியது. “உலகின்கண் பாவம் முழுவகையும் திரட்டிப் பெண்ணென்ன உருவாக்கினாண் வேதா என்பதும் பொய்மொழியாமோ? ஸசா! முன் னாளில் என்னபழி செய்தேன்? பெண்பிறந்து படும்பாடைத் துணையேர்? அறிவில்கள் பெண்களுக்குச் சம உரிமை இல்லை என்கின்றனர். மேலைத்தேசத்துப் பெண்கள் பாக்கியசாலிகள்தான். கீழாழ்த்தேசத்தில் ஹம் இந்தியத் தலைவர்களாக விளங்கும் கமலாதேவி, சுரேஷ்னிதேவி ஆகியோரின் உழைப்புப் பெண்களை விடுதலைபெறச் செய்வதில் வெற்றியளிப்பதாக தமிழ்நாட்டில் அதுவும் இக்குடும்பத்தில் பிறந்த எனக்கும் ஒரு எண்ணத்தின் கணவுதானும் கைக்கடுமா? என் செய்யலாம்” என்றெல்லாம் அவள் மனத்தில் அறிவுப் புயல் அடிக்க, சிந்தனைத் திரைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றும் எழுந்தன. கண்ணினின்றும் சிரீகடையால் ஒழுகித் தலையைனையை நனையச் செய்தது.

பட்சிசாலங்கள் சூரியன் வரவை உணர்த்துமாறு போல ஆரவாரித்தன. கருந்திரையாற் போர்க்கப்பட்ட உலகினைத் தன்கரங்களை நீட்டி அப்போரவையினின்றும் நீக்குவான் போலச் சூரியனும் உதய்மானான். அரை ஐங்கள் வழியே சூரியன் து கதிர்கள் இராசத்தின் முகத்தில் நாவின; படுக்கையினின்றும் அவள் எழுந்தாள். “அதிகாலை ஏது! காரின் சத்தம்?” என்று மனம் தனுக்குற்றவாய் ஐங்கள்வழித் தன் கணக்களைச் செலுத்தினார். தங்கள் வாசலுக்கருகில் கார் நின்ற அம் அறணித்த கட்டைக் கறுவலான் இளங்குமரன் ஒருவன் சட்டென்ற கார்க்கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியேவந்தான்—திலையரும் பின்தொடர்ந்தனர். இராசத்தின் கெஞ்சில் கல்விமுக்கத்து. படுக்கையின்மேல் ‘தொம்’ என வீழ்ந்தாள்.

திலையர், “அம்மா! தம்பி வந்துவிட்டார். மேசைக்குத் தணி வேறு விசித்தீர்களா? அப்பாத்தை எடுத்துக் காலையின் மேல் போட்டார்

களா? என்ன செய்கிறீர்கள்?" என ஆவாரமாய் மணவீட்டில் வேலை பார்ப்பவர் போல் நின்று திட்டத்தார். வீட்டில் நிச்சப்தம், மனைகளை நடைகூட்டத்து மத்தியில் வட்டமேசைக்குப் பக்கத்தில் சித்திரக் கதிரையின்மேல் இருக்கினர். சபாரத்தினம் முகமலர்ச்சியும் புன்சிரிப்பும் உடையாய் அதி உற்சாகத்தோடு வீற்றிருந்தார். வைராத்தினம் பதித்த மோதிரத்தைக் கழற்றுவதும் போடுவதுமாய் உள் விருந்தையை நோக்கி எதிர்பார்த்தார். தில்லையர் உள்விருந்தையில் நின்று பல்லை செரித்து, கண்ணை விழித்து, மனைவியை விரட்டினார். சுந்தரம்மாள் இராசத்தின் படுக்கையறைக்குப் போவதும் வெளியே வருவதுமாய், பின்னொல் ஆயத்தப் படுகிறான் என்று சில நிமிஷங்களைப் போக்கினார். நேரம் காலை எட்டு மனீயாயிற்று. இராசம் சுகமில்லை என்று படுக்கையில்தான்; தில்லையரும் விருந்தையில்தான்; சபாரத்தினம் மகள் இராசத்திற்குச் சுகமில்லை. உயிரோடைத்த காரியம்; மிகவும் பொறுமையாகத்தான் பார்க்க வேண்டும்; மோதிரம் மாற்றும் சடங்கை மற்றையதோடு சேரவும் வைத்திருக்கலாம். இப்போது ஒருவிதமாய் வந்தவரைத் திருத்திபண்ணி அனுப்புக்கள், என மொழிந்தாள். தில்லையரும், வேறுவழியின்றி அதற்கு இசைவுகொண்டு "தம்பிக்குக் கோப்பி வைத்தாயா?" என்று உரத்த குரவில் மனைவியை உசாவினார். கோப்பியிடும் வைக்கப்பட்டது. சபாரத்தினம் அருந்தினார். அருந்தும்பொழுது தில்லையர் கிட்ட இருந்து "இருந்தாற்போல் பின்னொக்குச் சுகமில்லை. எழும்பழுதியாமற் கிடக்கிறான். இடாக்குத்தரும் அதிகாலை வந்துபார்த்து மருந்து கொடுத்திருப்பதாகத் தாய் சொன்னார். ஆதலால் இன்னென்று நாளில் எவ்வாச் சுடங்கையும் ஒருசேர வைப்போம். கந்தோருக்கு நேரமாகிறது. போன்றாம். நானும் வருகிறேன்" என்று உடுப்பை மாட்டிக்கொண்டு காரில் ஏறிவிட்டார். காரும் விரர் என்று கந்தோருக்கு ஓடிற்று. சபாரத்தினத்துக்கும் மனம் சோர்ந்தமாதிரியாய் இருந்தது. தந்தை சென்றுவிட்டார் என்பதை அறிந்த இராசத்துக்கு மனதோயில் பாதி கழிந்தது. கொல்லைப் பக்கம் சென்று தனது கடமைகளை முடித்தாள். "சனிக்கிழமை இன்று ஆதவின் நண்பர் நிச்சயமாய் வருவார்" என்னும் கருத்தால் ஒருபிடிசூனவு, கூடவும் உண்டாள்; தனது அறையில் நேர்க்கை வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

"அக்கா! என்ன செய்கிறீர்கள்? சின்னங்குழுங்கை எங்கே?" என்று சொல்விக்கொண்டு உள்நுழைந்தார் அரைராசா கையில் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு. இக்குரல் செலியிற்பட்டதும் இராசம் கண்ணுடியிற்பார்த்துத் தன்னைத் திருத்திக்கொண்டு வேகமாய் உள் வீட்டு விருந்தையில் வந்து உட்காந்தாள் கைவேலையோடு. சுந்தரம்மாள் கொல்

லைக்கதவால், உள்ளே வந்து "தம்பியோ? பின்னொடு இருந்து பேசும் வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு மாட்டுக் கொட்டிற்பக்கமாய் மாடு கணுக்குத் தீன் வைக்கப் போனாள்.

தரைராசா காதலோடும் இராசத்தைப் பார்த்தார். இராசமும் படபடப்போடு அதிகாலை நிகழ்ச்சிகளைச் சொன்னாள். அரைராசா "ஈர் என் சம்மதமாய்ப் போக்க்கூடாது?" என்றார். இராசம் மிக்க நாணத்துடன் அரைராசாவை கண்டக்கண்ணாற் பார்த்துவிட்டு "உங்களை ஒழிய இந்தப் பிறவியில் இல்லை" என்று பிரதிக்கை செய்தாள். அரைராசாவும் தன் ஜெத் தெரியாமலே "உம்மைத்தான் யானும் விவாக்கி செய்தால்" என்று பிரதிக்கை செய்தார். பின்பு, "நான் என்செய்வேன். உமது பெற்றேர் மாருயிருப்பதால்" என்று முகங் கறுத்து மொழிந்தார். இராசம் "இந்தப்பிறவிக்கு இவர்களால் தடையனரின் அடுத்த பிறவிக்கென்றாலும் காத்திருப்பேன்" என்றாள் மிக்க அணிவடன். அரைராசாவுக்கு இராசத்தின் நிலைமையும் அவளுடு பெற்றேரின் மாறும் கவலையை உண்டுபண்ணியது; நடைகூட்டத்தில் இருந்து கதிரையின்மேல் சாய்ந்த வண்ணம் யோசனையில் ஆழிந்தார். கவலையைக் காட்டாமல், சுந்தரம்மாளுடனும் பின்னொக்களுடனும் வழக்கம்போல் இசையோடும் கதையோடும் காலகேப்பம் செய்தபின் இராசமும் தானும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தவண்ணமே அரைராசா வீட்டுக்கேக்கினார்.

தாயைத் தன் கைக்குள் அணைத்துக்கொண்டே சபாரத்தினத்தின் சடங்கிற்கு இராசம் மறுத்துவிட்டாள். பின், தாய் கோரியதையும் மறுத்தனள். வேறும் பேசிவந்த மணங்களுக்கும் உடன்பட்டாளில்லை. வருடங்கள் எட்டுக் கழிந்தன. தில்லையருக்கும் சுந்தரம்மாளுக்கும் மகள் விடையத்தில் மனம் சலித்தது. இறுதியாக, மகளுடைய எண்ணத் திக்கு ஒருவாறு உடன்பட்டனர். நல்ல நாளில் நல்ல ஒரையில் காதல ஸிருவாக்கும் மனவிழா அதிவிமரிசையாக நடந்தேறியது. பெரியோர் இராசத்தின் கற்புநிலையின் திண்மையை மெச்சினார். பெண்கள் அவளுடு மனைத்துடைய பாராட்டினர். தில்லையரின் நண்பாகள் சிலர் இச்சிறுக்கிக்கு இத்தனை மனவலியாகி என்று வன்பு பாராட்டினர். எல்லாரும் பெண்பின்னொல்ல கெட்டிக்காரிதான் என்று புகழ்ந்து கூறினார். அரைராசாவும் இராசமும் கருத்தொத்த இல்லற தருமத்தை இனிது நடாத்தினார்.

புத்தக வரவு

நீரு அருள் மோஸி: தேவார திருவாசக திவ்யப் பிரபங்கப் பாடல்களிலிருந்து தெரிந்தெடுத்துக் கொடுத்த 500 பாடல்கள் கொண்ட ஒரு தோத்திரிச்சிரட்டு, ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் பொழுப்புரை, விளக்கக் குறிப்புக்கள் உடையது. பக்திலூரம் எனப்படும் முற்பகுதி (183 பக்கங்கள்) பக்தியின் இலக்கணத்தைக் கூறுவது. பக்தி எம்மத்தினர்க்கும் பொதுவானதென்பது இதன் சாரமாகும். ஈற்றில் சிவனுக்கு 1000 நாமமும், விஷ்ணுவுக்கு 1000 நாமமும், ஆகிய இரு சஹஸ்ர நாமங்கள் அருட்பாக்களிலிருந்து எடுத்துக் கோத்து அகவற்பாவால் யாக்கப்பெற்றுள்ளன. இப் புத்தகத்தைத் தொகுப்பித்து வெளியிட்டவர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்துத் தலைவர்; மயிலாப்பூர், சென்னை. பக்கம் 605, விலை ரூபா 4 சதம் 10.

போரும் காதலும் — முதற் பாகம்: கவண்ட் லீயோ டால்ஸ்டாய் ருஷ்யாவில் 1828ல் பிறந்தார். தமது 82-ஆம் வயதில் 1910-ல் மறைந்தார். இவர் ஓர் உலகப் பெரியார்; சிறந்த ஏழுத்தாளர்; தத்துவ தரிசனம் வாய்ந்த பரிசுத்த கலைஞரி. அவருடைய நாவல்களில் தலைசிறந்து (War and Peace) “போரும் அமைதியும்” என்பது. அதுவே இங்கு “போரும் காதலும்” என்ற பெயருடன் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மொழிபெயர்த்தவர்: தீரு. போ. தீரிகூடசுந்தரம். வெளியிடு: சக்தி காரியாலயம், வடக்கு வெளிவீதி, மதுரை. பக்கம் 421, விலை ரூபா 3-00.

அன்புவிடு நூது: முருகன் திருவருட்பேரு விழைந்த அவன் பால் அன்பினைத் தூதாக விடுத்து, “கண்டு தரிசித்துக் கைதொழுது நின்றுருகி, வண்கடப்பங் தார்வாங்கி வா.” என அக்கடவிடம் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்த தலைவி (அடியார்) வேண்டுகை செய்ததாகக் கவிவென்பாவால் யாக்கப்பெற்ற அருமையான பிரபந்தம்; கவித்துவம் வாய்ந்தது; சொன்னயம், பொருண்யம், கற்பனை முதலிய அழகுகள் நிரம்பப்பெற்று, துறைசை, சிவப்பிரகாச சுவாமிகளை பனுவல்களை ஒத்து விளங்குவது. விளக்கமான குறிப்புரையோடு கூடியது. 185 கண்ணிகள் கொண்டது. இந்நாளாசிரியர்: புதுவை P. N. இராஜ மாணிக்கம்பள்ளி அவர்கள். நூல் கிடைக்கும் இடம்: முருகவேள் முத்தமிழாகாம், 113, அம்பலத்தாடையார்மடத்துவீதி, புதச்சேரி. விலை அணு 12.

ஆசிரியர் குறிப்புக்கள்

பல பெரியோர்களது வாழ்த்துக்கும் தமிழன்பர்களாகிய சந்தானேயர்களது அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் பாத்திரங்கி, 1942ஆம் சித்திரையில் உதித்த கம் ‘கலாநிதி’ச் செல்வன் இளமதியென வளர்ச்சியுற்றுத் தன் கலைக் கதிர்களைப் ‘கலாநிதி’ பரப்பித் தமிழகத்தில் விளக்கமுற்று நிலவினன்.

இடையிடையே நேர்த்த காகிதப் பஞ்சமென்னுஞ் சிறுமுகில் மறைப்பினை நீக்கி உரிய காலத்து நான்கு முறை தோற்றஞ்செய்து ஓராண்டு நிறைவதாயினன். இரண்டாம் வயது தொடங்கவே காத்திராதவண்ணம் இராகுக் கிரக பிட்ட கேரவதாயிற்று. ‘காகிதக் கட்டுப்பாடு’ என்னும் இராகுவின் வாயில் கம் செல்வன் அகப்பட்டான். இப் பாம்பின் வாயி விருந்து விடுபட்டுப் பிழைப்பானே! மாட்டானே! என அன்பர்கள் ஜியுறும் நிலைமையும் உள்தாயிற்று. எனினும், பெரியார்களது வாழ்த்தின் பயனுகவும், ‘கலாநிதி’ நேயர்களது அன்பென்னும் அமுதத்தின் வலிமையாலும் கம் செல்வன் பிழைத் துக்கொண்டான். இப்பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிடுதற்காகிய உத்தரவு வேண்டிச் சென்ற சித்திரை (1943) யில் அனுப்பிய விண்ணப்பத்திற்குக் ‘காகிதக் கட்டுப்பாட் டிகாரி’ (Controller of Paper) சென்ற ஆவணியில்தான், “வெளி பிடலாம், அதுவும் 56 பக்கத்துக்கு மேற்படாமல்” என மறு மொழி யலுப்பினார்கள். அக்கிடுதற்காகிய காகிதத்திற்கு உத்தரவு அளித்தற்குப் பின்னும் ஒரு மாதம் போக்கினார்கள். ஆகவே, ஆறுமாத காலங் தாழ்த்து, ‘சித்திரைக் கதிர்’ இப்போது ஜிப்பசியில் வெளிவரலாயிற்று. ‘ஆடுக் கதிர்’, ‘ஜிப்பசிக் கதிர்’ என்பனவும் அடுத்த இரு மாதங்களிலும் வெளிவரும். இவ்வாறு நேர்த்த தாழ்த்திற்கு யாம் வருந்துவதோடு இக்குறையைப் பொறுத்தார்களி, ‘கலாநிதி’யைத் தளரவிடாது மேன்மேலும் ஆதரிக்கும் வண்ணம் தமிழன்பர்கள் அணைவரையும் வேண்டுகின்றேம்.

சென்ற வைகாசி மாதத்திற் கூடிய சர்வகலாசாலை மன்றக் (Court) கூட்டத்தில், ஆங்கில மொழியிற் கற்று. பி. ஏ. பட்டம் பெறுவது போல இலங்கைமொழிகளாகிய இலங்கைக் தமிழ், சிங்களம் என்பவற்றிலும் கற்று பி. ஏ. சர்வகலாசாலை பட்டம் பெறுவதற்காகிய ஒழுங்குகளைச் செய்தல் வேண்டும் என்னும் ஆலோசனை கூறப்பட்டது. அதனை சர்வகலாசாலை அதிகாரிகள் ஏற்று அவ்வாறு ஒழுங்கு செய்திருக்கின்றனர். தமிழர் தமிழிலும், சிங்களர் சிங்களத்திலும் கலைகளைக் கற்றுத் தேறி பி. ஏ. (B.A.) பட்டம் பெறலாம். இவ்வகுப்பிற் சேர்வதற்கு ஆங்கிலத்தில் எஸ். எஸ். சி. (S. S. C.) பரீட்சையளவிற்குக் குறையாக பயிற்சி ஏலையிருத்தல் வேண்டும். அதனேடு வடமொழியும் பயின்றிருத்தல் வேண்டும். அதனால் தமிழ் வித்தி யார்த்திகள் தமிழ், ஆங்கிலம் வடமொழி ஆகிய மும்மொழிகளிலும் பயிற்சி பெற முயலுதல் அவசியமாகின்றது. தமிழோடு சேர்த்தும் தமிழ் மூலம் வடமொழியைக்கற்றல் தமிழர்க்கு மிக எளிதாகும்.

இதுகாறும் சர்வகலாசாலையில் தமிழ் கற்பித்தற்கு ஒரு விரிவுரையாளரே நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இது தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு பெரிய குறையாக இருந்தது. இப்போது இக் குறை நீக்கப்பெற்றுத் தமிழுக்கு ஓர் ஆசிதமிழ்ப் பேராசிரியர் ரிய பிடம் (Chair) நிறுவப்படலாயிற்று. இப்பதவிக்கு முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக பீர்மதி கவாமி விபுலாங்கந்த அடிகள் நியமனஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். சர்வகலாசாலையர் இவர்களை நியமித்த தும் இங்கியமனத்திற்கு அடிகள் இசைவுகொண்டதும் இலங்கைத் தமிழ் மக்களது அரும் பெறலாகிய பெரும் பாக்கியுமேயாகும். தமிழ்க்கலை வளர்ச்சியிலும் ஆராய்ச்சியிலும் தலைசிறந்து ‘முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய உத்தமக் கவிஞர்’ ராகிய அடிகள் இத் தமிழ் ஆசிரிய பிடத்தை அலங்கரிக்கக் கிடைத்தது இலங்கை மக்களுக்குச் சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன் மாரி பொழிந்தது போலாம்.

‘கலாந்தி’ நேயர்களுக்கு ஒரு வண்டுகோர்

இலங்கையில் தமிழ்க் கலையாக்கங் கருதி வெளிவரும் பத்திரிகை ‘கலாந்தி’ ஒன்றே என்பதைக் கருத்துட்கொண்டு, 1943-ஆம் ஆண்டுச் சந்தா 2 ரூபாவையும் உடனே அனுப்பிக் ‘கலாந்தி’யை ஆதரிக்கும்படி தமிழ் அன்பர்களை வேண்டுகின்றேன்.

‘கலாந்தி’ மனேஜர்,
சன்னகம்

வெளிவந்துவிட்டது!

ஜங்குறுந்து

மூலமும் உரையும்

யாழிப்பாணம்
ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப்
பதிப்பு.

விலை ரூபா 3-50

KALĀ NIDHI

A QUARTERLY JOURNAL
OF
THE JAFFNA ORIENTAL STUDIES SOCIETY

Copies to be had of :—

J. T. SADASIVA IYER,

MANAGING EDITOR, THE KALA NIDHI,
RETIRIED DISTRICT INSPECTOR OF SCHOOLS,

CHUNNAKAM :: CEYLON.

Annual Subscription: 2 Rs.

Single Copy: 50 Cts. or 8 As.

Printed at the THIRUMAKAI PRESS, Chunnakam, and
published by J. T. SADASIVA IYER, Retired
District Inspector of Schools, Chunnakam,
for The Jaffna Oriental Studies
Society, on 10-10-43.